№ 22 Warszawa, dnia 8 sierpnia 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 zł. 15 gr., poleconą 1 zł. 35 gr. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Podatki bezpośrednie.

461.

ROZPORZĄDZENIE VII MINISTRA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1924 r.

w celu wykonania art. art. 33—43 i 45—48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym.

Na mocy art. 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746), zarządza się, co następuje:

Do art. 33.

§ 1. Po ukończeniu czynności, określonych w rozporządzeniu VI Ministra Skarbu z dnia 9 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 403), a w szczególności po obliczeniu pierwszej raty podatku majątkowego, rozpoczną komisje szacunkowe prace nad oszacowaniem majątków i uskutecznieniem wymiarów podatku majątkowego. Prace te poprowadzą komisje szacunkowe tak, aby najpóźniej do 31 grudnia 1924 r. oszacowanie majątków w każdym okręgu szacunkowym zostało ukończone.

Do art. 34.

§ 2. Obowiązek sprawdzenia zeznań, spisów płatników i wykazów, dostarczonych przez zarządy gminne, oraz zebranie wszelkich danych faktycznych, niezbędnych do ustalenia wartości majątku, w myśl § 8 rozporządzenia V Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 253), ciąży przedewszystkiem na fachowych podkomisjach szacunkowych.

Czynności poszczególnych fachowych podkomisji określają §§ 3 do 15 niniejszego rozporządzenia.

O ile wyniki dochodzeń podkomisji fachowych są zgodne z zeznaniem płatnika, wówczas okoliczność tę należy stwierdzić na właściwych kartach A, B, C, C/1, D, E i F. W przeciwnym razie winny podkomisje zaprojektowane zmiany uwidocznić odmiennym atramentem na tychże kartach. Gdyby jednak wszystkich zmian nie można było uwidocznić należycie na właściwych kartach, wówczas wyniki dochodzeń wraz z obliczeniem wartości majątku, należy uwidocznić na odpowiednich kartach obliczenia, stanowiących załączniki arkusza wymiarowego wzór Nr. 20.

§ 3. Podkomisje dla gospodarstw rolnych pracują bądź w siedzibie komisji szacunkowej, bądź w miejscowości, będącej ośrodkiem wyznaczonego im rejonu, obejmującego kilka lub kilkanaście miejscowości. W miarę potrzeby kierownik podkomisji i dwóch członków, przedstawicieli większej i mniejszej własności rolnej wyjeżdżają do poszczególnych miejscowości.

Zadanie podkomisji dla gospodarstw rolnych polega przedewszystkiem na stwierdzeniu, które osoby w danej miejscowości podlegają podatkowi majątkowemu i na zebraniu co do tych osób, które zeznań nie złożyły, danych, potrzebnych do ustalenia wartości szacunkowej gospodarstw rolnych. Przystępując do sprawdzenia zeznań winna podkomisja porównać karty i wykazy A z materjałami katastru gruntowego, z klasyfikacją instytucji długoterminowego kredytu i t. p. Dla spełnienia swoich zadań, podkomisje mają prawo przesłuchiwania płatników, znawców i świadków, przyczem wskazanem jest, aby w charakterze znawców powoływano do współpracy przedstawicieli Towarzystw kredytowych ziemskich, Związków rolniczych i wyróżniających się znajomością miejscowych stosunków administratorów (zarządców) posiadłości ziemskich.

Przy ustalaniu wartości posiadłości gruntowej podkomisje winny stosować się ściśle do norm szacunkowych, zawartych w postanowieniach §§ 2—11 rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996).

O ile zachodzą wątpliwości co do zaliczenia poszczególnych części gruntów, wchodzących w skład każdej jednostki gospodarczej do właściwego rodzaju kultury i do odpowiednich klas dobroci gruntów, wówczas winna podkomisja drogą stosownych pytań, zadawanych płatnikowi, znawcom i świadkom, ustalić zgodnie z normami, o których mowa powyżej, do jakiego rodzaju kultury i do jakiej klasy dobroci dany obszar gruntów ma być zaliczony.

Przykład:

Płatnik posiada 320 ha gruntów, a w tem 180 ha roli, 130 ha łąk i 110 ha pastwisk.

Na podstawie zeznań przesłuchanych osób (płatnik, znawcy, świadkowie i t. p.) stwierdziła podkomisja:

a) że z pomienionych 180 ha roli, część o obszarze 150 ha daje dobre plony pszenicy lub buraków, nawet w drugiem stanowisku po oborniku, uprawa szlachetniejszych warzyw opłaca się na tym gruncie tylko przy dobrem nawożeniu obornikiem, koniczyna czerwona udaje się dobrze, plony lucerny już po trzech latach są niepewne. Natomiast co do pozostałych 30 ha stwierdzono, że są to grunta żytnio-ziemniaczane, że uprawa pszenicy i buraków opłaca się tylko przy dobrem nawożeniu, podczas gdy koniczyna czerwona udaje się dobrze;

b) że z posiadanych przez płatnika 130 ha łąk cały obszar stanowią łąki nadrzeczne, użyźniane wylewami rzek w różnych porach roku oraz, że łąki te dają średnio 60 do 70 q. wyborowego siana z 1 ha;

c) że z posiadanych 110 ha pastwisk, 70 ha posiada znamiona pierwszej, a 40 ha znamiona drugiej klasy pastwisk, w myśl działu C § 2 rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996).

Na zasadzie powyższych danych podkomisja winna ustalić, że posiadany przez płatnika obszar gruntów obejmuje:

150 ha roli drugiej i 30 ha trzeciej klasy,
130 ha łąk drugiej klasy i
70 ha pastwisk, należących do klasy pierwszej, oraz 40 ha klasy drugiej.

Podkomisja może celem uproszczenia postępowania zamiast zaliczania poszczególnych

części gruntów do odpowiednich klas dobroci dla każdego płatnika odrębnie, zaliczać do odpowiednich klas dobroci większe, ściśle określone części danej miejscowości, np. niwę, część północną, południową, środkową, obszar od krzyża do drogi i t. p. Po dokonaniu tej czynności, będzie mogła podkomisja ograniczyć się do stwierdzenia, jakie obszary gruntów według poszczególnych rodzajów uprawy posiada każdy płatnik w tych ściśle określonych częściach danej miejscowości.

Takie uproszczone zaklasowanie gruntów danej miejscowości winna podkomisja szczegółowo uwidocznić w protokóle swoich czynności, przyczem dla oznaczenia zaklasowanych obszarów, może posługiwać się albo mapą, albo dokładnemi opisami położenia poszczególnych części tejże miejscowości.

§ 4. Po ustaleniu obszarów gruntów i zaliczeniu ich do poszczególnych klas dobroci, podkomisja obliczy wartość gruntów dla każdej jednostki gospodarczej odrębnie i postąpi w myśl części ostatniej § 2 niniejszego rozporządzenia.

Po ukończeniu czynności w jednej miejscowości, podkomisja prześle, ile możności bezzwłocznie, wszystkie akta wymiarowe wraz z protokółem czynności przewodniczącemu komisji szacunkowej.

§ 5. Przewodniczący komisji szacunkowej czuwa nad równomiernością zaklasowania gruntów w całym okręgu szacunkowym, zwłaszcza podzielonym na kilka rejonów. W tym celu przed rozpoczęciem prac podkomisji szacunkowych, powołanych do oszacowania gospodarstw rolnych, winien on na specjalnie zwołanem posiedzeniu pouczyć dokładnie wszystkich członków o sposobie wypełniania obowiązków na nich ciążących. Przedewszystkiem przewodniczący komisji zaznajomi członków z treścią §§ 1 do 11 rozp. II Ministra Skarbu, zawierających przepisy o ustalaniu wartości posiadłości gruntowych i omówi z niemi szczegółowo praktyczne sposoby wykonania tych przepisów według wskazówek, zawartych w § 2—4 niniejszego rozporządzenia, ze szczególnem uwzględnieniem ewentualnego podziału okręgu szacunkowego na rejony, zależnie od jakości gleby i warunków gospodarczych.

Członkom podkomisji rolnych należy w szczególności zwrócić uwagę na wykorzystanie wszystkich materjałów pomocniczych, zebranych przez nie od płatników lub dostarczonych przez przewodniczącego i t. p., a zawierających obszar i klasyfikację gruntów, np. aktów wymiarowych podatku gruntowego, aktów szacunkowych instytucji długoterminowego kredytu i wszelkich innych podobnego rodzaju dokumentów, posiadanych przez płatników.

Po rozpoczęciu prac przez podkomisje, winien przewodniczący przy współudziale fachowych rolników przekonywać się w miejscu urzędowania podkomisji, czy wykonują one swe czynności jednolicie i zgodnie z udzielonemi im wskazówkami. W razie dostrzeżenia niedokładności, przewodniczący winien na to zwrócić uwagę podkomisji i wydać jej stosowne zarządzenia.

§ 6. Celem utrzymania równomierności zaklasowania gruntów w okręgu poszczególnych izb skarbowych oraz w obrębie całego Państwa, utworzone będą przez dyrektorów izb skarbowych, względnie przez Ministra Skarbu, organa kontrolne, złożone z delegata izby skarbowej, względnie delegata Ministerstwa Skarbu, z geometry i z przedstawiciela organizacji rolniczych.

Organa kontrolne obowiązane są spostrzeżone niedokładności komunikować właściwej komisji szacunkowej i w razie potrzeby odpowiednio ją pouczyć.

§ 7. Podkomisja dla przedsiębiorstw przemysłowych, względnie handlowych winna co do przedsiębiorstw prowadzących prawidłowe księgi handlowe, stwierdzić przedewszystkiem, czy księgi te są prawidłowo prowadzone i czy dane zawarte w zeznaniu są zgodne z temi księgami.

Celem stwierdzenia rzetelności ksiąg i zeznań może podkomisja w razie potrzeby sprawdzić drogą oględzin na miejscu, czy płatnik podał wszystkie przedmioty wchodzące w skład jego majątku w nieruchomościach, maszynach, urządzeniach technicznych, narzędziach i innych środkach produkcji, jakoteż środkach komunikacyjnych i przewozowych oraz urządzeniach biurowych, a nadto czy podane ceny i czas nabycia powyżej wymienionych przedmiotów odpowiadają rzeczywistości. Podkomisja może również sprawdzić, czy płatnik zeznał należycie wartość obiegową przedmiotów majątkowych wchodzących w skład wykazanego remanentu surowców, towarów, półfabrykatów, środków pomocniczych i t. p. W tym celu może podkomisja wezwać płatnika do złożenia szczegółowego wykazu wspomnianych przedmiotów z oznaczeniem ilości i cen jednostkowych każdego gatunku. Oprócz tego może podkomisja w poszczególnych wypadkach żądać od płatnika wykazania początkowego i końcowego remanentu z roku operacyjnego dla porównania z remanentem podanym w zeznaniu.

Co do przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, nie prowadzących prawidłowych ksiąg handlowych, jakoteż co do tych przedsiębiorstw których księgi uznano za nieprawidłowe, winna podkomisja stosownie do postanowień § 15 rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996) przyjąć za podstawę oszacowania obrót ustalony przez komisję do spraw podatku przemysłowego. O ile jednak w poszczególnych wypadkach, zwłaszcza przy porównaniu z podanemi przedsiębiorstwami prowadzącemi prawidłowe księgi handlowe okaże się, że ustalony przez komisję do spraw podatku przemysłowego obrót nie odpowiada stosunkom rzeczywistym, podkomisja winna na podstawie zebranych danych i po wysłuchaniu opinji przynajmniej dwóch członków właściwej komisji do spraw podatku przemysłowego ustalić obrót zgodnie z rzeczywistością.

Dla zabezpieczenia jednolitości sposobu oszacowania oraz dla osiągnięcia równomierności opodatkowania w okręgach poszczególnych izb skarbowych oraz w obrębie całego Państwa, utworzone będą przez dyrektorów izb skarbo

wych, względnie przez Ministra Skarbu organa kontrolne złożone z delegata izby skarbowej, względnie z delegata Ministra Skarbu, z jednego przedstawiciela przemysłu i z jednego przedstawiciela handlu.

Organa te postępują w myśl wskazówek, zawartych w § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Podkomisje przeznaczone do szacowania wartości placów nie zabudowanych i budynków nie należących do gospodarstwa rolnego winny przedewszystkiem po wzajemnem porozumieniu się po zasięgnięciu opinji właściwych magistratów (urzędów gminnych) oraz ewentualnie także zarządów towarzystw kredytowych miejskich zaliczyć ulice w poszczególnych miejscowościach do właściwych kategorji określonych w §§ 12 i 13 rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listowada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996).

Przewodniczący komisji winien czuwać nad tem, aby poszczególne podkomisje szacunkowe przy oznaczaniu stopnia wykończenia i stanu budynków kierowały się jednolitemi zasadami.

Sprawdzanie na miejscu, czy zeznane przez płatnika dane, dotyczące wartości budynków odpowiadają stosunkom rzeczywistym, winna podkomisja ograniczyć do wypadków budzących wątpliwości.

§ 9. Podkomisja dla szacowania kapitałów i praw majątkowych oraz urządzenia domowego i innych przedmiotów, służących do osobistego użytku, winny przyjmować do podstaw wymiaru wartości wspomnianych przedmiotów tylko w tych wypadkach, gdy co do posiadania przez płatnika tego rodzaju majątków nie mają żadnej wątpliwości.

Celem ustalenia podlegających opodatkowaniu kapitałów, należy wykorzystać dane o wierzycielach, zawarte w kartach F., złożonych przez płatników, przyczem dane, odnoszące się do wierzycieli, zamieszkałych w innych okręgach podatkowych, winny być bezzwłocznie komunikowane właściwym organom wymiarowym.

§ 10. Jeżeli podkomisje szacunkowe korzystają z przysługującego im prawa przesłuchiwania płatników, znawców i świadków (część pierwsza art. 34 ustawy), wówczas winny one sporządzić zwięzłe protokóły zeznań.

Znawcom, powoływanym przez komisje (podkomisje) szacunkowe w sprawach podatku majątkowego, należy przyznawać djety i koszty podróży w wysokości jak funkcjonarjuszom państwowym, zaliczonym do X kat. uposażenia służbowego. Wynagrodzenie to przyznaje komisja szacunkowa na żądanie znawców.

Innym przesłuchiwanym osobom nie należy się żadne wynagrodzenie.

W wypadkach odmowy udzielenia wyjaśnień i informacji należy o tem sporządzić protokół.

Do art. 35.

§ 11. Wszystkie wykazy A. B, C (§ 7 rozporządzenia III Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 997), dotyczące płatników, podlegających kompetencji innej komisji szacunkowej, względnie izby skarbowej, poddadzą podkomisje dokładnemu sprawdzeniu, nawet w wypadkach, gdy wartość przedmiotów majątkowych wykazami objętych nie przekracza kwoty 3.000 fr. zł.

Wyniki sprawdzenia kierownik podkomisji stwierdza na tych wykazach. Wykazy te należy przesłać właściwej władzy wymiarowej w miarę zbadania, z tem, że czynności te winny być ukończone najpóźniej do 1 października 1924 r.

Do art. 37.

§ 12. Zeznania, złożone przez płatników w ustawowym terminie, winna komisja szacunkowa (podkomisja, przewodniczący) starannie zbadać i sprawdzić, zarówno co do dokładności, jak i co do ich prawdziwości.

Zeznania, które co do swej dokładności i prawdziwości nie nasuwają wątpliwości, należy przyjąć za podstawę obliczenia wartości majątku i wymiaru podatku; w przeciwnym wypadku należy przedstawić płatnikowi wątpliwości na formularzu wzór Nr. 19 i zażądać od niego wyjaśnień oraz uzupełnień, ewent. dowodów pisemnych albo ustnych, lub także przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych, albo wiarogodnych wyciągów z tych ksiąg, wyznaczając mu w tym celu stosowny termin.

Przedstawienie wątpliwości należy zawsze ująć w formę konkretnych zarzutów. Zarzuty te należy przedstawić płatnikowi zwięźle, lecz wyczerpująco, a przytem zwrócić mu uwagę na te dane jego zeznania, których dotyczą podniesione wątpliwości i wskazać, w jakim kierunku te dane mają być wyjaśnione, uzupełnione lub udowodnione.

P r z y k ł a d y :

1) Obszar ról w majętności X oznaczył Pan na 150 ha, w klasie IV i 110 ha w klasie V, obszar zaś łąk na 25 ha w klasie III i 7 ha w klasie V, podczas gdy według danych posiadanych przez komisję, wspomniana majętność obejmuje 165 ha roli klasy III, 26 ha klasy IV i 112 ha klasy V, oraz 32 ha łąk klasy II.

2) Do wartości gruntów w posiadłości X nie doliczył Pan wartości inwentarza żywego i martwego.

3) Przy ustaleniu wartości folwarku X w miejscowości . . . . nie zastosował Pan zwyżki 10% z tytułu 6-kilometrowej odległości od stacji kolejowej.

4) Nie doliczył Pan do swojego majątku wartości folwarku X w miejscowości . . . . . . należącego do pańskiego niewłasnowolnego syna.

5) Nie zastosował Pan podwyższenia wartości budynku Nr. . . . . w miejscowości . . . . z tytułu przeznaczenia tegoż na cele handlowe.

6) Co do budynku Nr. . . . . . w miejscowości . . . . podał Pan, że budynek ten obejmuje 28 ubikacji i położony jest na bliższem przedmieściu, a wykończenie budynku oznaczył Pan jako zwyczajne, stan zaś jego jako lichy, podczas gdy według danych, posiadanych przez komisję, budynek ten obejmuje 35 ubikacji, leży przy ulicy dalszej głównej, wykończenie jego jest dobre, a stan średni.

7) Wartość detalicznego handlu towarami włóknistemi przy ul. . . . . w miejscowości . . . . obliczył Pan w kwocie 30.000.000 marek, co odpowiada tylko trzykrotnemu obrotowi miesięcznemu, podczas gdy należało zastosować pięciokrotny obrót miesięczny.

8) Wartość handlu gotowemi ubraniami przy ul. . . . . w miejscowości . . . . zeznał Pan za nisko, ponieważ obrót miesięczny w tym handlu ustaliła komisja szacunkowa na 5.000.000 mk., przeto wartość tego handlu na zasadzie § 15 rozporządzenia II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996) należało obliczyć według współczynnika 5 na kwotę 50.000.000 mk.

9) Nie zeznał Pan wierzytelności, opiewającej na kwotę 100.000 rubli, zabezpieczonej hipotecznie na majątności . . . .

10) Nie zeznał Pan srebra stołowego i posiadanych przez siebie i rodzinę kosztowności.

Konieczność przedstawienia wątpliwości zachodzi tylko wtedy, gdy zeznanie złożono w terminie, a przeciw dokładności i prawdziwości zeznania podniesiono zarzuty, których doniosłość może mieć znaczny wpływ na wysokość podatku.

Od przedstawienia wątpliwości można odstąpić w tych wypadkach, gdy w zeznaniu dostrzeżono tylko omyłki rachunkowe lub nieznajomość przepisów ustawy i rozporządzeń wykonawczych Ministra Skarbu.

§ 13. Wyjaśnień i uzupełnień należy żądać w formie oględnej, unikając zbędnej korespondencji. Jednem pismem należy w miarę możności objąć wszelkie zarzuty, podniesione przeciw dokładności i prawdziwości zeznania.

Pisma z przedstawieniem wątpliwości należy wystosowywać w takim czasie, aby odpowiedź nadeszła jeszcze przed rozpoczęciem obrad komisyjnych.

Odpowiedź płatnika winna być udzielona na piśmie lub ustnie do protokółu w terminie wyznaczonym w wezwaniu. Pozwolenia na odroczenie terminu można udzielić na prośbę płatnika w wypadkach uzasadnionej przeszkody lub niemożności dotrzymania terminu.

Referaty, poświadczenia odbioru oraz odpowiedzi płatników należy przechowywać w arkuszach wymiarowych.

Do art. 39.

§ 14. Na poparcie swych odpowiedzi i wyjaśnień może płatnik składać dowody pisemne, powoływać na własny koszt świadków i znawców w celu stwierdzenia ściśle określonych okoliczności, oraz przedkładać do przejrzenia księgi handlowe lub gospodarcze.

Dowody, zaofiarowane przez płatnika w terminie wyznaczonym do odpowiedzi na przedstawione wątpliwości, muszą być sprawdzone. Od sprawdzenia dowodów można jednak odstąpić, gdy nie mają one znaczenia dla wymiaru podatku. Wynik sprawdzenia dowodów powinien być zawsze uwidoczniony w akcie wymiarowym.

Jeżeli płatnik w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi, względnie wyjaśnień na przedstawione wątpliwości, albo złożył je po upływie wyznaczonego mu terminu, lub jeżeli udzielone przez niego wyjaśnienia nie usuną podniesionych wątpliwości, wówczas bez względu na złożone zeznanie komisja (podkomisja) kieruje się danemi, jakiemi rozporządza. Wyjaśnienia, uznane w części za dostateczne, winny być w tej części uwzględnione.

Zarówno zeznania, jak i odpowiedzi na przedstawione wątpliwości, wniesione po terminie mają znaczenie środków pomocniczych przy wymiarze i mogą być przedmiotem korespondencji z płatnikiem, od którego jednak można żądać wyjaśnień i uzupełnień już nie na podstawie art. 37, lecz na zasadzie art. 38 ustawy.

§ 15. Wszelkie uwagi i spostrzeżenia mające na celu sprostowanie zeznania winny być umieszczone bądź na marginesie zeznań i kart, bądź też na osobnych kartkach i przechowane w akcie wymiarowym.

§ 16. Jeżeli komisja szacunkowa (przewodniczący) uzna, że uskutecznione przez podkomisję sprawdzenie i uzupełnienie zeznania oraz zebranie potrzebnych do oszacowania danych, jak również przedstawienie wątpliwości, wymaga jeszcze dalszych uzupełnień, wówczas przewodniczący zarządza dodatkowe odpowiednie uzupełnienie postępowania.

Do art. 40 i 41.

§ 17. Po zebraniu wszystkich materjałów, potrzebnych do opodatkowania i po sprawdzeniu zeznań, należy wypełnić dla każdego płatnika osobny arkusz wymiarowy, według wzoru Nr. 20 i zamieścić w nim wnioski podkomisji.

Wypełnione arkusze wymiarowe wraz z odnośnemi materjałami, układa przewodniczący w takim porządku, w jakim zamierza wnieść sprawy pod obrady komisji.

W analogiczny sposób postępują izby skarbowe przy wymiarach podatku dla osób prawnych obowiązanych do publicznego składania sprawozdań.

§ 18. W miarę przygotowania i ułożenia należycie wypełnionych arkuszy wymiarowych, przewodniczący komisji zwołuje komisje szacunkową na sesje, z takiem obliczeniem czasu, aby wszystkie wymiary mogły być ukończone do dn. 31 grudnia 1924 r.

Zaproszenia na sesję sporządza się na formularzach według wzoru Nr. 21.

Gdy pierwsze posiedzenie rozpoczętej sesji odbędzie się przy wymaganym ustawą komplecie lub gdy z powodu braku dostatecznej ilości obecnych członków odbędzie się drugie posiedzenie tej sesji pod warunkami określonemi w części 3 art. 18, ustawy, wówczas dalsze posiedzenia tej sesji nie wymagają specjalnych pisemnych zaproszeń, a uchwały zapadłe na tych posiedzeniach będą ważne bez względu na ilość obecnych członków.

Dla uzasadnienia wniosków podkomisji, może przewodniczący zapraszać na poszczególne posiedzenia komisji także te osoby, które brały udział w przygotowaniu wniosków podkomisji, a których obecność okaże się potrzebną. Osoby te mają tylko głos doradczy.

Przewodniczący przedstawia komisji szacunkowej wszystkie materjały oraz wszystkie złożone zeznania i przedstawienia wątpliwości z odpowiedziami i wyjaśnieniami płatników, jak również wyniki przeprowadzenia dowodów.

Komisja szacunkowa rozpatruje cały przedstawiony jej materjał, zużytkowując przy tem także własne wiadomości członków komisji.

§ 19. Po dokonaniu czynności, określonych w §§ 17 i 18 niniejszego rozporządzenia, przystępuje komisja szacunkowa do ustalenia ogólnej wartości majątku i wymierzenia przypadającego podatku, według skali z art. 9 ustawy.

Obowiązkiem komisji jest dbać o to, aby ustalona wartość majątku odpowiadała wymaganiom art. 7 ustawy i normom szacunkowym, zawartym w rozporządzeniu II Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 996), oraz postanowieniom § 8 rozporządzenia IV Ministra Skarbu z dnia 1 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 32).

Uchwała komisji powzięta przy obliczaniu pierwszej raty podatku majątkowego na zasadzie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 366), co do wysokości zniszczenia spowodowanego wojną, nie wyklucza odmiennego rozstrzygnięcia tej kwestji w postępowaniu wymiarowem.

§ 20. Uchwały komisji, dotyczące podstaw i wyników opodatkowania wpisuje się w odnośnych przedziałkach arkusza wymiarowego.

Na podstawie danych, zawartych w arkuszach wymiarowych, należy sporządzić rejestr szacunkowy podatku majątkowego na formularzu wzór Nr. 22 w 2 egzemplarzach, a mianowicie:

1) dla płatników, którym wymierzono podatek majątkowy według skali z art. 9 ustawy od 5 stopnia majątku poczawszy;

2) dla płatników, którym wymierzono podatek majątkowy od 1 do 4-go stopnia majątku.

W analogiczny sposób postępują izby skarbowe przy wymiarze podatku majątkowego dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań. Rejestr szacunkowy dla tych płatników należy sporządzić na formularzu wzór Nr. 23.

Do art. 42.

§ 21. Na podstawie danych, zawartych w rejestrach szacunkowych (§ 20 niniejszego rozporządzenia) urzędy skarbowe sporządzą dwa odrębne sumarjusze podatku majątkowego na formularzu wzór Nr. 24 według okręgów wymiarowych, gmin oraz kategorji majątków. Jeden sumarjusz winien obejmować płatników wymienionych w ustępie 1), drugi zaś płatników wymienionych w ustępie 2) § 20 niniejszego rozporządzenia. Sumarjusze te urzędy skarbowe przedłożą izbie skarbowej najpóźniej do dnia 20 stycznia 1925 r. Na podstawie tych sumarjuszy oraz na podstawie sumarjuszy, dotyczących własnych wymiarów, izby skarbowe sporządzą ogólne zestawienie z całego swojego okręgu i przedłożą je Ministerstwu Skarbu najpóźniej do dnia 31 stycznia 1925 roku.

Do art. 45.

§ 22. Wszystkie odwołania, zarówno wniesione w terminie, jak i spóźnione, wpisuje się do dziennika podawczego odwołań.

Odwołanie, wniesione po terminie bez uzasadnienia opóźnienia, władza podatkowa odrzuca ostatecznie we własnym zakresie działania i zawiadamia o tem płatników na przepisanym formularzu.

O ile jednak płatnik w spóźnionem odwołaniu usprawiedliwia opóźnienie terminu, a opóźnienie to nie wnosi więcej, niż 15 dni, wówczas odwołanie takie wraz z wnioskiem komisji szacunkowej władza podatkowa I instancji przedłoży komisji odwoławczej.

§ 23. Na pisemne lub ustne żądanie płatnika, należy mu udzielić dla celu wniesienia odwołania podstaw wymiaru ustalonych przez komisję szacunkową, względnie przez izbę skarbową, na przepisanym formularzu, przy dołączeniu odpisów odpowiednich kart obliczeniowych, stanowiących załączniki do arkusza wymiarowego wzór Nr. 20.

Do art. 46.

Przewodniczący jest obowiązany do wniesienia sprzeciwu, gdy:

1) ustalenie wartości majątku lub przyjęcie potrąceń przez komisję jest sprzeczne z postanowieniami ustawy i norm szacunkowych;

2) ustalenie wartości majątku odbiega rażąco od stosunków rzeczywistych.

Do art. 47.

§ 25. Władza podatkowa I instancji bada treść odwołań w terminie wniesionych, tudzież tych odwołań spóźnionych, których opóźnienie usprawiedliwiono, następnie sprawdza konkretne zarzuty i przedstawione dowody oraz przeprowadza w razie potrzeby uzupełniające dochodzenia, tudzież usuwa ewentualne wadliwości postępowania.

§ 26. Postanowienia §§ 22, 23 i 25 stosować winny analogicznie izby skarbowe przy badaniu zeznań przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania sprawozdań.

§ 27. Władza podatkowa przedkłada komisji odwoławczej odwołania, zaopinjowane przez komisję szacunkową, dołączając spis odwołań (konsygnację) i wszystkie akta wymiarowe wraz z należycie wypełnionym arkuszem wymiarowym wzór Nr. 20.

W podobny sposób należy przedłożyć komisji odwoławczej sprzeciwy przewodniczącego komisji z ewentualnemi odpowiedziami płatników. Zasięganie opinji komisji szacunkowej w tych wypadkach jest zbyteczne.

O ile oprócz sprzeciwu przewodniczącego, od tego samego wymiaru wniesione zostało również odwołanie płatnika, należy obie sprawy razem złączone przedłożyć równocześnie.

W sposób analogiczny przedkładają komisji odwoławczej izby skarbowe odwołania wniesione od wymiarów podatku dla przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania sprawozdań.

Do art. 48.

§ 28. Przewodniczący komisji odwoławczej winien przedewszystkiem przy sprawdzaniu konkretnych zarzutów odwołania stwierdzić, czy przewidziane w ustawie zasady prawa materjalnego były ściśle przestrzegane, oraz, czy postępowanie wymiarowe odpowiada postanowieniom ustawy i normom szacunkowym. Jeżeli przewodniczący komisji odwoławczej stwierdzi pewne braki lub niedokładności w tym względzie, wówczas zarządza potrzebne uzupełnienie postępowania. W szczególności winien on zwrócić baczną uwagę, aby przeoczone w postępowaniu wymiarowem przedstawienie wątpliwości zostało dodatkowo uskutecznione, oraz, aby zaproponowane przez płatnika w odpowiedzi dowody, nieprzyjęte w postępowaniu wymiarowem bez dostatecznego uzasadnienia, zostały dodatkowo przeprowadzone.

§ 29. Po dokładnem rozpatrzeniu odwołań przewodniczący zwołuje posiedzeie komisji odwoławczej i przedstawia jej stan spraw wraz ze swojemi wnioskami.

Przy badaniu odwołań komisja odwoławcza korzysta w celu dokładnego ustalenia wartości majątku, z tych samych praw, jakie służą komisji szacunkowej lub jej przewodniczącemu.

Jeżeli komisja odwoławcza na podstawie jednostronnego odwołania płatnika nabierze przekonania, że wyznaczony przez komisję szacunkową podatek należy podwyższyć, wówczas orzeka odrzucenie odwołania i zwraca akta wymiarowe wraz z odwołaniem i odpowiedniemi wskazówkami właściwej komisji szacunkowej (izbie skarbowej) w celu ponownego ustalenia wartości majątku i wyznaczeia dodatkowego podatku. Komisja szacunkowa winna w takim wypadku ponowić ustalenie wartości majątku na podstawie obowiązujących norm szacunkowych przy równoczesnem stosowaniu się do wskazówek udzielonych jej przez komisję odwoławczą.

Od ponownej uchwały komisji szacunkowej służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania, przewodniczącemu zaś tej komisji prawo zgłoszenia sprzeciwu w myśl art. 46 ustawy.

Komisja odwoławcza wpisuje swoje uchwały z krótkiem uzasadnieniem do arkuszy wymiarowych i notuje sposób załatwienia odwołań w protokóle posiedzenia.

§ 30. Wzory formularzy wymienionych w § 22 i 27 niniejszego rozporządzenia, będą wydane przez Ministra Skarbu odrębnem rozporządzeniem.

§ 31. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) ***Wł. Grabski.***

(Dz. U. R. P. Nr. 60 z dn. 15 lipca 1924 r., poz. 607).

(Strona 1)

Wzór № 19
do § 12 rozp. VII Min. Sk.

Izba skarbowa ....
Komisja szacunkowa ....
Urząd skarbowy ....

.... dnia .... 192.... r.

Do Pan ....
....
....
w ....
ul. .... № domu ....

Przy badaniu złożonego przez Pan .... zeznania o majątku, wyłoniły się wątpliwości, wyszczególnione na odwrotnej stronie niniejszego pisma.

Na zasadzie postanowień art. art. 37 i 38 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 94, poz. 746), wzywa się Pan.......... do udzielenia żądanych wyjaśnień, popartych ewentualnie stosownemi dowodami. Wyjaśnień tych zechce Pan.......... udzielić w ciągu .... dni pisemnie lub ustnie do protokółu w godzinach urzędowych w biurze podpisanej władzy w .... przy ulicy .... № domu ....

O ile Pan .... nie złoży w powyższym terminie żądanych wyjaśnień lub o ile dostarczone wyjaśnienia okażą się niedostateczne, wówczas komisja (izba skarbowa) przy ustaleniu i oszacowaniu majątku kierować się będzie danemi, jakiemi rozporządza.

W razie świadomego złożenia wyjaśnień nieprawdziwych, zastosowaną będzie kara, przewidziana w postanowieniach art. 73 powołanej ustawy.

Podpis ....

(Strona 2)

Wątpliwości	Wyjaśnienia płatnika

Pismo z przedstawieniem wątpliwości co do mojego zeznania o majątku otrzymałem:

.... dnia .... 192.... r.

Podpis ....

Adres: ....
....
....
w ....
....

(Strona 3)

Wątpliwości	Wyjaśnienia płatnika

(Strona 4)

Pieczęć władzy skarbowej.

Do Pan...

....

w..

ul.. № domu ....

Sprawa urzędowa.

Odcinek ten (potwierdzenie odbioru), doręczający winien oddzielić i po podpisaniu przez adresata (płatnika, jednego z jego domowników lub zarządcę jego majątku), zwrócić władzy skarbowej.

Wzór № 20.
do §§ 17 i 27 rozp. VII Min. Skarbu.

Powiat ....

Okrąg wymiarowy ....

Gmina ....

№ ....

Pozycja rejestru szacunkowego

ARKUSZ WYMIAROWY
podatku majątkowego.

Płatnik ....

....

w ....

ulica .... № domu ....

POUCZENIE.

1) W dziale I „Oszacowanie wartości majątku" należy w części pierwszej (zeznanie) wypisać z zeznania płatnika wszystkie dane o wartości poszczególnych części składowych majątku i ciążących na nich długach i ciężarach. W części drugiej (wniosek podkomisji) należy w kolumnach 8 do 13 zamieścić dane bądź z zeznania płatnika (o ile podkomisja przyjmuje te dane zgodnie z zeznaniem), bądź też ze sporządzonych przez podkomisje kart obliczeniowych. W części trzeciej (uchwała Komisji) należy wypełnić u góry kolumny 14—19 w markach u dołu zaś w złotych. W kolumnach 14—18 należy wpisać ustalone przez komisję szacunkową wartości poszczególnych części składowych majątku, czerpiąc odnośne dane bądź z zeznania płatnika, bądź też ze sporządzonych przez komisję kart obliczenia.

2) W dziale II „Rozdział majątku na kategorje" należy wpisać w kolumnach 2, 3 i 4 wartości poszczególnych części składowych majątku, zawarte w kolumnach 14—18 części trzeciej działu I na przewidziane w art. 8 ustawy trzy kategorje. Które części składowe mają być zaliczone do poszczególnych kategorji wyjaśnia sam układ formularza.

3) W dziale III „Obliczenie kwoty podatku majątkowego", kwoty wyrażające wartości majątku w poszczególnych trzech kategorjach, t. j. kwoty w kolumnach 2, 3 i 4 winny odpowiadać kwotom wyrażającym sumy kolumn 2, 3 i 4 w dziale II, kwota zaś w kolumnie 5 (ogólna czysta wartości majątku) winna się równać wyrażonej w złotych kwocie z ostatniej przedziałki kolumny 19 części trzeciej działu I. Kwoty wyrażające przypadające na poszczególne trzy kategorje majątku części wymierzonego podatku, czyli kwoty w kolumnach 2, 3 i 4 osiąga się przez zastosowanie wymienionej w części trzeciej działu I stopy procentowej do wyrażonych w tych samych kolumnach powyżej czystych wartości majątku, przypadającego na poszczególne trzy kategorje. Suma tych kwot winna się równać kwocie z kolumny 5 tej samej przedziałki ta zaś kwota winna się równać kwocie wymierzonego podatku, zamieszczonej w części III, działu I.

4) Kwoty w ostatniej przedziałce kolumn 2, 3 i 4 winny dać w sumie kwotę z kolumny 5 tej samej przedziałki, a kwoty te powstają przez doliczenie względnie przez odjęcie wyrażonych w kolumnach 2, 3 i 4 kwot zwyżek, względnie zniżek do względnie od kwot wymierzonego podatku, zamieszczonych w kolumnach 2, 3 i 4.

5) Jeżeli suma zwyżek przewyższa sumę zniżek, wówczas różnicę dolicza się do kwoty wymierzonego podatku, uwidocznionej powyżej w kolumnie 5, w przeciwnym wypadku odejmuje się wspomnianą różnicę od tej kwoty. Wynik takiego działania winien dać kwotę z ostatniej przedziałki kolumny 5.

6) Znak arytmetyczny + lub — w przedostatniej przedziałce kolumny 5 należy przekreślić zależnie od tego, czy suma zwyżek przewyższa sumę zniżek, czy też rzecz ma się odwrotnie.

I. Oszacowanie wartości majątku.

PODSTAWY WYMIAROWE	Zeznanie						Wniosek podkomisji szacunkowej						Uchwała komisji szacunkowej					
	Części składowe majątku						Części składowe majątku						Części składowe majątku					
	A	B	C	D	E	Razem	A	B	C	D	E	Razem	A	B	C	D	E	Razem
	w tysiącach marek						w tysiącach marek / w złotych						w tysiącach marek / w złotych					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Wartość majątku . . .																		
Długi i ciężary . . .																		
Czysta wartość majątku																		

Stopień majątku . .		
Stopa procentowa .	%	
	Zł.	gr.
Wymierzony podatek .		

II. Rozdział majątku na kategorję (art. 8 ustawy).

Części składowe majątku	Czystą wartość majątku, ustaloną w przedziałkach 14 — 18 rozdziela się na kategorje:					
	I		II		III	
	w następujących kwotach:					
	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
1	2		3		4	
A						
B						
C						
D						
E						
Razem .						

UWAGA:

I kategorja: posiadłości gruntowe.

II kategorja: przedsiębiorstwa przemysłowe, zaliczone od I do V i handlowe zaliczone do I i II klasy świadectw przemysłowych.

III kategorja: wszelki inny majątek.

Przedziałek czarnych nie wypełnia się.

III. Obliczenie kwoty podatku majątkowego.

PODSTAWY OBLICZENIA PODATKU				KATEGORJE I		KATEGORJE II		KATEGORJE III		RAZEM	
				Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
1.				2		3		4		5	
Czysta wartość majątku											
Wymierzony podatek.											
Zwyżka	w kategorjach:	I	%	Kwoty:							
		II	%								
		III	%								
Zniżka		I	%								
		II	%								
		III	%								
Różnica sum zwyżek i zniżek . . .											
Kwota podatku przypadająca do zapłacenia											

Należy wypełnić w razie wniesienia odwołania.

Nakaz płatniczy doręczono dnia .... 192 r.
Prośbę o podstawy wymiaru wniesiono dnia .... 192..... r. t.j. po upływie dni.
Podstawy wymiaru doręczono dnia .... 192.. r.
Odwołanie wniesiono dnia ..... 192 r., a więc ..... terminie.

Usprawiedliwienie opóźnienia terminu.	
Konkretne zarzuty odwołania i zaofiarowane w odwołaniu dowody.	
Wynik dochodzeń wskutek zarzutów odwołania.	

Wniosek Komisji szacunkowej — Izby skarbowej.

.... dnia .... 192 .... r. Podpis....................

Przewodn. komisji szacunkowej
Dyrektor Izby skarbowej.

Uchwała Komisji odwoławczej.

.... dnia .... 192 r. Podpis....................

Przewodniczący komisji odwoławczej.

Powiat ....

Okrąg ekonomiczny ....

Miejscowość ....

(Strona 1)

Załącznik do wzoru № 20 do § 2 rozp. VII Min. Sk.

Karta obliczenia A.

Posiadłości gruntowe.

Majętność—folwark—osada—zagroda ....

Płatnik ....

Rodzaj uprawy	Klasy dobroci							Łączny obszar	Wartość w markach
	I	II	III	IV	V	VI	VII		
	Obszar w hektarach Ceny jednostkowe za hektar w tysiącach marek								
Role									
Łąki									
Pastwiska . . .									
Wody									
Inne grunta . .									
Razem . . .									
Grunta pod lasem ha, licząc hektar po 1/6 przeciętnej wartości hektara wszystkich innych gruntów z wyjątkiem gruntów pod wodami, czyli licząc hektar po . . .									
Razem . . .									
Wartość budynków (10% wszystkich gruntów bez wyjątku)									
Wartość inwentarzy żywych i martwych (10% wartości wszystkich gruntów z wyjątkiem pod lasem)									
Razem . . .									

(Strona 2)

Drzewostany.

Wiek	a) wysokopienne			b) niskopienne		Wartość w markach
	dąb i in. liściaste	sosna i szpilkowe	inne liściaste	dąb	olsza	
	Obszar w hektarach Ceny jednostkowe za 1 ha. w markach					
Ponad 1— 20 lat						
„ 20— 40 „						
„ 40— 60 „						
„ 60— 80 „						
„ 80—100 „						
„ 100 lat .						
Razem . . .						

(Dalszy ciąg strony 2)

Przynależność do gruntu.

Rodzaj przynależności	Wartość w markach
Razem . . .	

Zestawienie.

Wartość wszystkich gruntów z budynkami i inwentarzami (z poprzedniej strony) . .	
Wartość drzewostanów	
Wartość przynależności	
Razem . . .	
Zwyżka-zniżka .... % z tytułu oddalenia od stacji kolejowej .... klm.	
Razem . . .	
Zwyżka .... % z tytułu oddalenia .... klm. od miasta liczącego .... mieszkańców	
Zwyżka .... % z tytułu oddalenia .... klm. od miejscowości klimat. lub zdrojowej	
Razem . . .	
Zniżka .... % z tytułu zniszczeń wojennych	
Wartość gruntów podlegająca opodatkowaniu	

(Strona 1)

Załącznik do wzoru № 20 do § 2 rozp. VII Min. Sk.

Karta obliczenia B.

Place niezabudowane i budynki.

Płatnik ....

I. Place niezabudowane.

Powiat	Miejscowość	Ilość mieszkańców	Położenie (pryncypalna boczna do pryncypalnej i t. d.)	Obszar placu w m.²	Wartość 1 m.² w markach	Wartość całego placu w markach
Dolicza się zwyżkę .... % z tytułu położenia w miejscowości klimatyczno-zdrojowej w kwocie						
Razem:						
Z tytułu przeznaczenia na cele przemysłowo-handlowe, przyjmuje się tę wartość w wysokości trzykrotnej, to jest w kwocie						

Uwaga: Na każdy plac niezabudowany wypełnić osobną kartę obliczenia.

(Strona 2)

II. Budynki.

Powiat	Miejscowość	Ulica	№ domu	Liczba mieszkańców	Ilość ubikacji	Wartość jednej ubikacji w tys. mk.	Wartość całego budynku w markach

Zniżka 10% z tytułu materjału nieogniotrwałego	
zostaje	
Z tytułu przeznaczenia na cele przemysłowe-handlowe przyjmuje się tę własność w wysokości trzykrotnej, to jest w kwocie	
Zwyżka z tytułu położenia w miejscowości klimatycznej-zdrojowej	
razem	
Zniżka z tytułu położenia przy ul. .... % czyli.	
zostaje	
Zniżka z tytułu wykończenia .... czyli	
zostaje	
Zniżka z tytułu stanu budynku .... %, czyli	
Wartość budynku podlegająca opodatkowaniu	

Płatnik ....

Uwaga: Dla każdego budynku wypełnić osobną kartę obliczenia.

Załącznik do wzoru № 20
do § 2 rozp. VII Min. Sk.

Powiat ....

(Strona 1)

Gmina ....

Karta obliczenia C.

Płatnik ....

I. Przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych.

№	Rodzaj przedsiębiorstwa	Miejsce wykonywania ulica i № domu	Powiat	Dwukrotny obrót za I półrocze 1923 r. (§ 15 rozp. II Min. Sk.	Obrót miesięczny czyli 1/6 kwoty z poprzedniej kolumny	Współczynnik	Wartość w markach
						Razem	

(Strona 2)

II. Przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe prowadzące prawidłowe księgi handlowe.

Nazwa i rodzaj przedsiębiorstwa ....

Siedziba .... ul. .... № ....

I. AKTYWA.

№ porz.	Rodzaj majątku	Wartość w markach
1	Nieruchomości, maszyny, urządzenia techniczne, narzędzia i inne środki produkcji, środki komunikacyjne i przewozowe oraz urządzenia biurowe . . . . . . (na dole oznaczyć, jakie pozycje przyjęto odmiennie od zeznania).	
2	Papiery procentowe	
3	Waluty zagraniczne oraz należności w tych walutach wartości nominalnej *) . .	
4	Remanent towarów surowców, półfabrykatów, materjałów pomocniczych i t. p. (na dole podać, jakie pozycje przyjęto odmiennie od zeznania) **).	
5	Pozostały majątek, niewymieniony od 1 do 4	
	Razem aktywa . .	

II. ZOBOWIĄZANIA.

№ porz.	Rodzaj	Wartość w markach
6	Długi w walutach zagranicznych wartości nominalnej *)	
7	Inne zobowiązania	
	Razem zobowiązania	
	Czysty majątek . .	

*) Wartość nominalną od 3 i 6 podać w obcej walucie.
**) Tu należy podać, jakie pozycje lub szczegóły ustalono odmiennie od zeznania.

Powiat ....
Gmina ....

Załącznik do wzoru № 20 Sk.
do § 2 rozp. VII Min.

Karta obliczenia D.

Płatnik

Kapitały i prawa majątkowe.

1. KAPITAŁY — Rodzaj	Wysokość	Wartość w markach polskich
Razem . . .		

2. PRAWA MAJĄTKOWE — Przedmiot i podstawa prawna roszczenia	Imię i nazwisko osoby zobowiązanej i jej miejsce zamieszkania	Termin zaistnienia uprawnienia	Termin zgaśnięcia uprawnienia	Wartość jednorocznego świadczenia	Wartość skapitalizowana w markach polskich
				Razem . . .	
Ogólna wartość kapitałów i praw majątkowych					

(Strona 1)

Załącznik do wzoru № 20
do § 2 rozp. VII Min. Sk.

Karta obliczenia E.

Gmina ....

Powiat ....

Płatnik ....

Urządzenie domowe i inne przedmioty, służące do osobistego użytku.

I. Urządzenie domowe.

Przeznaczenie pomieszczenia (salon, buduar, gabinet, kancelarja, pokój przyjęć sypialnia, jadalnia, kuchnia i t. p.)	Rodzaj urządzenia (luksusowe, zamożne, przeciętne)	Wielkość pomieszczenia (wielkie, średnie, małe)	Ilość pomieszczeń	Wartość w markach polsk.
			Razem .	
Do tego dolicza się: Wartość innych przedmiotów, służących do osobistego użytku, według obliczenia pod a (i b) na odwrotnej stronie				
			Razem .	

(Strona 2)

II. Inne przedmioty służące do osobistego użytku:

a) Przedmioty z platyny, złota, srebra i drogich kamieni.

RODZAJ	Ilość	Wartość w markach polsk.
	Razem .	

b) Samochody, konie wyścigowe, wyjazdowe i wierzchowe, powozy, broń myśliwska i t. p.

RODZAJ	Ilość	Wartość w markach polsk.
	Razem .	
	Razem a) i b)	

(*Strona 1*)

Załącznik do wzoru № 20
do § 2 rozp. VII Min. Sk.

Karta obliczenia F.

Gmina ....

Powiat ....

Płatnik ....

I. Długi (rzeczowe i osobiste).

RODZAJ DŁUGU.	Imię i nazwisko (firma) wierzyciela	Dokładny adres wierzyciela	Wysokość długu w markach polsk.
....	....	....	....
....	....	....	....
....	....	....	....
....	....	....	....
....	....	....	....
....	....	....	....
		Razem .	
Do tego dolicza się sumę ciężarów według obliczenia na odwrotnej stronie:			
Ogólna wysokość długów i ciężarów			

(*Strona 2*)

II. Ciężary i powinności na rzecz innych osób, renty, powtarzające się świadczenia.

Przedmiot i podstawa prawna zobowiązania	Imię i nazwisko uprawnionego oraz jego dokładny adres	Termin zaistnienia ciężaru	Termin zgaśnięcia ciężaru	Wartość jednorocznego świadczenia	Wartość skapitalizowania w markach polskich
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
....	....	....	....	....	....
				Razem .	

(Strona 1)

Wzór № 21
do § 18 rozp. VII Min. Sk.

Przewodniczący
Komisji szacunkowcj—odwoławczej
podatku majątkowego

.... dnia .... 192...... r.

Do Pana

....

....

w ....

ul. .... № domu ....

ZAPROSZENIE.

Zapraszam Pana, jako członka-zastępcę Komisji szacunkowej—odwoławczej podatku majątkowego, okręgu .... na sesję tejże Komisji, której pierwsze posiedzenie odbędzie się dnia .... 192..... r. o godz................ w................................ ul. .... № domu ....

Sesja trwać będzie prawdopodobnie do .... 192...... r.
Przedmiot obrad: ....

....

....

....

Niemożność przybycia zechce Pan usprawiedliwić bezzwłocznie po otrzymaniu zaproszenia.

....

Zaproszenie na sesję Komisji szacunkowej podatku majątkowego otrzymałem.

Adres ....

.... dnia .... 192...... r. w ....

podpis

(Strona 2)

pieczęć władzy skarbowej

Do Pana

....

....

w ....

ul. .... № domu ....

Sprawa urzędowa.

....

Odcinek ten (potwierdzenie odbioru) doręczający winien oddzielić i po podpisaniu go przez adresata (płatnika, jednego z jego domowników lub zarządcę jego majątku), zwrócić władzy skarbowej.

(Strona 1)

Izba skarbowa ....

Okrąg wymiarowy ....

Wzór № 22.
do § 20 rozp. VII Min. Sk.

REJESTR SZACUNKOWY PODATKU MAJĄTKOWEGO
dla osób fizycznych, spadków wakujących (nieobjętych) i osób prawnych nieobowiązanych do publicznego składania sprawozdań.

(Strona 2)

Liczba porządkowa	IMIĘ i NAZWISKO PŁATNIKA	Dokładny adres	Ustalenie wartości majątku według poszczególnych części składowych					Razem	Długi i ciężary obciążające poszczególne części składowe majątku					Razem	Czysty majątek według poszczególnych części składowych					Razem
			A	B	C	D	E		A	B	C	D	E		A	B	C	D	E	
			grunta	budynki i place niezabudowane	przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe	kapitały i prawa majątkowe	urządzenie domowe i inne przedmioty osobistego użytku		grunta	budynki i place niezabudowane	przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe	kapitały i prawa majątkowe	urządzenie domowe i inne przedmioty osobistego użytku		grunta	budynki i place niezabudowane	przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe	kapitały i prawa majątkowe	urządzenie domowe i inne przedmioty osobistego użytku	
			Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.	Zł.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

(Strona 3)

Od ustalonej wartości majątku w kategorjach: (art. 8, ustępy 1, 2 i 3 ustawy)						Ogólna kwota wymierzonego podatku (suma kolumn 22, 23 i 24)		Zwyżki / Zniżki						Ostateczna kwota zwyżki względnie zniżki		Kwota podatku przypadającego do zapłacenia w kategorjach majątku:						Ogólna kwota podatku przypadającego do zapłacenia		UWAGA:
I		II		III				% I		% II		% III				I		II		III				
rolnictwo		przedsiębiorstwa przemysłowe I do V, handlowe I i II klasy świadectw przemysłowych		wszelki inny majątek				K w o t y:																
wymierzono podatek																								
Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	
22		23		24		25		26		27		28		29		30		31		32		33		34

(Strona 1)

Wzór № 23
do § 20 rozp. VII Min. Sk.

Izba skarbowa...

REJESTR SZACUNKOWY PODATKU MAJĄTKOWEGO

dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań.

UWAGA. W nagłówku kolumny 6 względnie 7 należy przekreślać słowo „zwyżka" względnie słowo „zniżka".

(Strona 2)

№ porządkowy	Nazwa (firma) przedsiębiorstwa	Siedziba zarządu	Czysty majątek podlegający opodatkowaniu (Dział III, kolumna 5, przedziałka pierwsza arkusza wymiarow.) zł.
1	2	3	4

(Strona 3)

Wymierzony podatek (Dział III, kolumna 5, przedziałka druga arkusza wymiarow.) zł.	gr.	Kategorja II Zwyżka Zniżka % Kwota zł.	gr.	Kategorja III Zwyżka Zniżka % Kwota zł.	gr.	Kwota podatku przypadająca do zapłacenia (Dział III, kolumna 5, przedziałka ostatnia arkusza wymiarow.) zł.	gr.	Uwaga
5		6		7		8		9

(Strona 1)

Wzór № 24
do § 21 rozp. VII Min. Sk.

Izba skarbowa ....

SUMARJUSZ PODATKU MAJĄTKOWEGO.

POUCZENIE.

1. Urzędy (Inspektoraty) skarbowe zestawią sumarjusze na podstawie sum kolumn 30, 31 i 32 rejestru szacunkowego wzór № 22 i przeszlą je Izbom skarbowym.

2. Izby skarbowe sporządzą na takim samym formularzu sumarjusz wymiarów, uskutecznionych dla przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania sprawozdań na podstawie sum kolumn 6 i 7 rejestru szacunkowego wzór № 23. Na podstawie sumarjuszy ad 1) i sumarjusza ad 2) każda Izba skarbowa sporządzi łączny sumarjusz i przedłoży go Ministerstwu Skarbu, które na tej podstawie obliczy wysokość zwyżki, względnie zniżki dla każdej z trzech kategorji majątku.

3. Urzędy (Inspektoraty) skarbowe oraz Izby skarbowe obejmą osobnym sumarjuszem tych płatników, którym wymierzono podatek majątkowy według skali z art. 9 ustawy od 5 stopnia majątku, począwszy, a osobnym tych płatników, którym wymierzono podatek majątkowy od 1 do 4 stopnia majątku.

(Strona 2)

1	2		3		4	
OKRĄG WYMIAROWY	Wymierzony podatek w kategorjach majątku:					
	I		II		III	
	posiadłości gruntowe		przedsiębiorstwa przemysłowe I do V i handlowe I i II klasy świadectw przemysłowych		wszelkie inne kategorje majątku	
	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.

(Strona 3)

1	2		3		4	
OKRĄG WYMIAROWY	Wymierzony podatek w kategorjach majątku:					
	I		II		III	
	posiadłości gruntowe		przedsiębiorstwa przemysłowe I do V i handlowe I i II klasy świadectw przemysłowych		wszelkie inne kategorje majątku	
	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.

462.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych oraz Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 16 lipca 1924 r.

w sprawie przyjmowania na poczet podatku majątkowego listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego.

Na podstawie art. art. 58 p. c., 67 i 90 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) oraz §§ 6 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r., w sprawie zmian w ustawie z dnia 10 czerwca 1921 r., w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 450), zarządza się co następuje:

§ 1. Podatek majątkowy może być wpłacany z zachowaniem przepisów, wyszczególnionych w niniejszem rozporządzeniu, 9% listami zastawnemi Państwowego Banku Rolnego, opiewającemi na złote w złocie, z 10-letnim terminem umorzenia.

Listy te będą przyjmowane na poczet podatku majątkowego po kursie 90 za 100.

§ 2. Wsposób w § 1 nin. rozp. wskazany uiszczoną być może część podatku, nie przekraczająca 80% przypadającej do zapłaty kwoty.

§ 3. Właściwe władze podatkowe odraczać będą terminy płatności podatku majątkowego na podstawie zaświadczenia Państwowego Banku Rolnego, stwierdzającego:

1) bądź, że Państwowy Bank Rolny, w związku z nabyciem pewnego obszaru gruntów, przejął na siebie odpowiedzialność za kwotę podatku majątkowego, określoną w zaświadczeniu;

2) bądź, że Państwowy Bank Rolny, w związku z umową przyrzeczenia sprzedaży pewnego obszaru gruntów, zawartą z płantikiem, przejmie na siebie w razie nabycia tego obszaru odpowiedzialność, określoną w punkcie 1) nin. paragrafu;

3) albo też, że płatnik przekazał Państwowemu Bankowi Rolnemu w komis do rozparcelowania obszar gruntów, o wartości dostatecznej dla pokrycia określonej w zaświadczeniu kwoty podatku majątkowego:

4) albo wreszcie, że Bank Rolny przyznał nabywcom działek z parcelacji gruntów, należących do danego płatnika, pożyczkę w listach zastawnych, której wysokość łącznie z wpłatami gotówkowemi pokrywa określoną w zaświadczeniu kwotę podatku majątkowego.

§ 4. Państwowy Bank Rolny wyda zaświadczenie, o którem mowa w § 3 nin. rozp., po uprzedniem uzyskaniu zgody płatnika na przeznaczenie środków, osiągniętych w drodze sprzedaży (punkty 1 i 2 § 3 nin. rozp.), względnie parcelacji (punkty 3 i 4 § 3 nin. rozp.), po pokryciu uznanych przez Bank kosztów parcelacyjnych, na uiszczenie przypadającego od niego podatku majątkowego z tem, że wszelkie wpływy z parcelacji przekazywane być muszą do Państwowego Banku Rolnego, a ewentualna nadwyżka będzie wydana płatnikowi dopiero po uregulowaniu wszelkich przypadających odeń należności z tytułu podatku majątkowego.

§ 5. Władze podatkowe I instancji na podstawie zaświadczeń, wymienionych w § 3 nin. rozp., odroczą termin płatności kwot podatku majątkowego, wykazanych w zaświadczeniach Państwowego Banku Rolnego:

a) w wypadkach oznaczonych w § 3 nin. rozp. pod 1) i 3) — na rok;

b) w wypadkach oznaczonych w § 3 nin. rozp. pod 2) i 4) — na 4 miesiące.

§ 6. Po upływie terminów, określonych w § 5 nin. rozp., jak również w razie zerwania umowy, zawartej pomiędzy płatnikiem, a Państwowym Bankiem Rolnym, nieuiszczone kwoty podatku będą ściągnięte przymusowo wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi, a to niezależnie od sum, należnych Państwowemu Bankowi Rolnemu od płatników z tytułu zawartych umów.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
i Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych:

(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 64 z dn. 25 lipca 1924 r., poz. 634).

463.

OKÓLNIK Nr. 1.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r., w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110), oraz na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podniesieniu stawek podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 350) — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej był w miesiącu sierpniu 1924 r. dokonywany w dotychczasowym trybie, według skali ustalonej dla potrąceń podatku w miesiącu maju 1924 r.

okólnikiem Nr. 1 L. Dep. Pod. i Opł. 489/II/24, a ogłoszonej w N-rze 96 „Monitora Polskiego“ z dnia 25 kwietnia 1924 r., pozycja 267.

Za Ministra Skarbu:
(—) *B. Markowski,*
Podsekretarz Stanu.

464.

OKÓLNIK Nr. 2.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r., w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110), oraz na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podniesieniu stawek podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 350) — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze województw wielkopolskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego był w miesiącu sierpniu 1924 r. dokonywany w dotychczasowym trybie, według skali, ustalonej dla potrąceń podatku w miesiącu maju 1924 r. okólnikiem Nr. 2 L. DPO. 489/II/24, a ogłoszonej w N-rze 97 „Monitora Polskiego“ z dnia 26kwietnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *B. Markowski.*
Podsekretarz Stanu.

Opłaty stemplowe.

465.

KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu reskryptem z dn. 18 lipca r. b. L: 3947/24 D. P. i O W. VII zezwoliło Bankowi Polskiemu na pobór i uiszczenie co miesiąc gotówką opłat stemplowych od cesji potwierdzeń tymczasowych na subskrybowane akcje, względnie od cesji oryginalnych akcji Banku Polskiego po ich wydrukowaniu.

Podatki konsumcyjne.

466.

USTAWA

z dnia 12 czerwca 1924 r.

o opodatkowaniu piwa.

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Przedmiot podatku od piwa.

Art. 1. Podatkowi od piwa podlega piwo, wyrobione na obszarze Państwa Polskiego, tudzież sprowadzane z zagranicy i wolnego miasta Gdańska.

Art. 2. Podatek od piwa pobiera się w dwóch postaciach:
a) podatek od wyrobu piwa;
b) podatek od spożycia.

Art. 3. Podatek od wyrobu pobiera się zgóry: a) w postaci opłaty zasadniczej w wysokości 40 złotych za wyrób 1.500 hl. brzeczki gorącej w chwili ukończenia warki i b) opłaty dodatkowej w wysokości 40 złotych za wyrób każdych następnych 1500 hl. brzeczki gorącej w chwili ukończenia warki.

Art. 4. Od podatku spożywczego wolne jest piwo, które pod kontrolą skarbową wywozi się za granicę.

Art. 5. 1. Podatek spożywczy wynosi za każdy hektolitr piwa pełnego, wyrobionego w browarze w ciągu roku obrachunkowego:
od pierwszych 2,000 hl. — 6 złotych,
od następnych 8,000 — 6,30 złotych,
ponad 10,000 hl. — 6,60 złotych.

Piwo, przywożone z zagranicy lub z wolnego miasta Gdańska, opłaca stawkę podatku 6,60 złotych od 1 hl.

2. Za piwo krajowe i importowane dubeltowe płaci się podatek o połowę wyższy od pełnego, a za takież piwo mocne dwa razy wyższy od pełnego. Za piwo pełne uważa się piwo z brzeczki o zawartości ekstraktu do 13%, zaś za dubeltowe — piwo z brzeczki podstawowej o zawartości ekstraktu większej niż 13 do 20%, a za piwo mocne — piwo o zawartości ekstraktu większej niż 20% według studzielego cukromierza przy ciepłocie normalnej. Wahania zawartości ekstraktu w podstawowej brzeczce, z której wyrobiono badane piwo, są dopuszczalne w granicach 0,5 stopni cukromierza. Wyrób piwa z brzeczki o zawartości ekstraktu poniżej 9% jest wzbroniony. Minister Skarbu może zezwolić na wyrób piwa słabego o zawartości ekstraktu poniżej 9% z pomocą górnej fermentacji z dotu pszenmieszką do zacieru najmniej 50% słodu pszennego. W tych wypadkach stawka podatkowa nie może być niższa od stawki, obliczonej od piwa pełnego.

3. Ilość i jakość ugotowanej brzeczki określa się w panwi natychmiast po ukończeniu warki.

4. Jakość brzeczki podstawowej określa się najpóźniej w ciągu 10 godzin po zlaniu jej do zbiornika lub kadzi fermentacyjnych.

Jakość brzeczki czyli zawartość w niej ekstraktu określa się z pomocą studzielnego cukromierza; Minister Skarbu oznaczy rodzaj i sposób użycia cukromierza.

Odpowiedzialność rzeczowa za podatek.

Art. 6. Piwo, podlegające opodatkowaniu w myśl tej ustawy, może władza podatkowa w razie nieuiszczenia tego podatku zająć bez względu na prawa osób trzecich celem pokrycia należności podatkowej.

Osobisty obowiązek uiszczenia podatku.

Art. 7. 1. Do uiszczenia podatku od piwa obowiązany jest ten, kto piwo wyrabia, lub na swój rachunek poleca wyrabiać.

2. Obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili, gdy piwo zostaje wydane z browaru. Minister Skarbu może dla piwa barwiącego zezwolić pod tym względem na wyjątek.

Zwrot podatku.

Art. 8. Za piwo, zwrócone do browaru, może nastąpić zwrot podatku spożywczego. Bliższe postanowienia pod tym względem wyda Minister Skarbu.

Ilość piwa, podlegającego podatkowi.

Art. 9. Ilość piwa, od którego ma się uiścić podatek, oznacza się według pojemności naczyń (beczek, flaszek i t. p.), w których piwo wydaje się z browaru do spożycia.

Termin płatności, kredyt.

Art. 10. 1. Od całej tej ilości piwa, co do której obowiązek uiszczenia podatku spożywczego powstał w ciągu danego miesiąca (art. 7 ust. 2), podatek jest płatny w ostatnim dniu tego miesiąca, a uiścić go należy we właściwej kasie skarbowej najpóźniej w siódmym dniu następnego miesiąca. W razie powtarzania się zwłoki w zapłaceniu, lub obawy, że podatek nie będzie uiszczony, może władza skarbowa żądać uiszczenia go przed wydaniem piwa z browaru.

2. Przedsiębiorca browaru ma prawo uzyskania kredytu na podatek spożywczy. Kredytu udziela izba skarbowa na prośbę przedsiębiorcy za dostatecznem zabezpieczeniem — najdłużej na przeciąg sześciu tygodni. Warunki kredytu określi Minister Skarbu w rozporządzeniu wykonawczem.

Od orzeczenia izby skarbowej wolno odwołać się do dni 14 do Ministerstwa Skarbu.

3. Od prawa korzystania z kredytu są wykluczeni uznani prawomocnie za winnych zbrodni, występku lub wykroczenia, pochodzących z chęci zysku, przemytnictwa lub defraudacji podatku, jakoteż ci, co do których majątku zgłoszono upadłość, lub którzy wstrzymali lub zawiesili wypłaty. Wykluczenie z powodu skazania gaśnie z upływem trzech lat, od dnia odbycia kary więzienia lub aresztu, albo też zapłacenia grzywny. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może Minister Skarbu czasokres ten skrócić.

4. Temu, kto nie uiści kredytowanego podatku w przepisanym terminie, można odmówić dalszego kredytu. Całą zaległą kwotę podatku wraz z procentami za zwłokę od dnia płatności, względnie utraty kredytu, ściąga się w takim razie od dłużnika w drodze przymusowej.

Przedawnienie podatku.

Art. 11. 1. Prawo żądania zwrotu podatku przedawnia się w ciągu roku, licząc od dnia powstania prawa do zwrotu tegoż. Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został ujawniony, czy zatajeniem wstrzymany, przedawnia się w ciągu dziesięciu lat.

2. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każdy urzędowy krok, podjęty przez właściwą władzę przeciw obowiązanemu do zapłaty w celu ściągnięcia należności podatku, wymierzonego lub zatajonego.

Wyrób piwa.

Art. 12. 1. Do wyrobu piwa z pomocą dolnej fermentacji wolno używać tylko jęczmiennego słodu, chmielu, drożdży i wody.

2. Przy wyrobie piwa górnej fermentacji wolno używać także słodu z innego zboża, nadto cukru technicznie czystego, sacharozy, cukru przemienionego skrowiowego, jak również barwnika, sporządzonego z powyższych rodzajów cukru.

3. Browary mogą używać do piwa swojego wyrobu piwa barwiącego, sporządzonego tylko ze słodu jęczmiennego, chmielu, drożdży i wody; wyrób, sprzedaż i kupno takiego piwa barwiącego są dozwolone pod warunkami i ograniczeniami, przewidzianemi w obowiązujących przepisach o przeciwdziałaniu produkcji i sprzedaży szkodliwych dla zdrowia środków żywności i przedmiotów.

4. Przez słód rozumie się każde zboże sztucznie kiełkowane.

5. Przy wyrobie poszczególnych gatunków piwa, jak również piwa, przeznaczonego na wywóz za granicę, Minister Skarbu może zezwolić na wyjątki od przepisów, zawartych w ustępach 1 i 2.

6. Dodawać wody do piwa gotowego i brzeczki nie wolno od chwili, gdy zawartość ekstraktu brzeczki, z której piwo pochodzi, została stwierdzona w kadziach fermentacyjnych.

7. Bliższe określenie sposobu prowadzenia fermentacji określi rozporządzeie Ministra Skarbu.

Obrót handlowy piwem.

Art. 13. 1. Nazwy piwo, samej lub w związku z innemi wyrazami, jakoteż oznaczeń

czy to słownych, czy obrazowych, wywołujących wrażenia, że chodzi o piwo, wolno używać w obiegu handlowym tylko do oznaczenia takich napoi, które przeszły fermentację i które odpowiadają przepisom art. 12 ust. 1 do 3.

2. Pod nazwą piwo dubeltowe lub mocne, lub innem określeniem, mogącem wywołać wrażenie, że piwo jest mocniejsze niż piwo pełne, wolno puszczać w obieg tylko takie piwo, którego brzeczka pod względem zawartości ekstraktu jest mocniejsza niż brzeczka, przepisana dla piwa pełnego. Piwa, którego brzeczka nie odpowiada przepisowi art. 5 ust. 2, nie wolno puszczać w obieg.

II. KONTROLA SKARBORWA.

Mianowanie zastępcy.

Art. 14. 1. Przedsiębiorcy, których zakłady podlegają według niniejszej ustawy nadzorowi skarbowemu, winni są wypełnić obowiązki, które na nich wkłada ustawa, bądź osobiście, bądź przez odpowiedniego zastępcę.

2. Ustanowienie zastępcy musi nastąpić wówczas, gdy przedsiębiorca obowiązków swoich w tym względzie dopełnić nie może.

3. O ustanowieniu zastępcy należy donieść władzy skarbowej, która orzeka, czy proponowana osoba może być dopuszczona do zastępstwa, czy nie. Odmowa może nastąpić tylko z ważnych powodów, które w rozporządzeniu władzy mają być szczegółowo podane.

4. Jeżeli na żądanie władzy skarbowej ustanowienie zastępcy nie nastąpi w ciągu 14 dni, może być zarządzone wstrzymanie ruchu w browarze.

Zgłoszenia przedsiębiorstwa.

Art. 15. Kto wchodzi w posiadanie przedsiębiorstwa, podlegającego według tej ustawy nadzorowi skarbowemu, obowiązany jest donieść o tem władzy skarbowej w ciągu 8 dni po objęciu.

Zgłoszenia pomieszczeń i urządzenia browaru.

Art. 16. 1. Kto chce wyrabiać piwo w nowourządzonym browarze, powinien donieść o tem władzy skarbowej na piśmie przynajmniej 14 dni naprzód, podając opis pomieszczeń, przeznaczonych do przechowywania surowców i do wyrabiania piwa, łącznie z piwnicami fermentacyjnemi i składowemi, tudzież pomieszczeniami, gdzie się piwo rozlewa i wydaje, przy dołączeniu planu sytuacyjnego wszystkich tych pomieszczeń. Dalej winien przedłożyć spis naczyń, służących do zacierania surowców, do gotowania, chłodzenia i fermentowania brzeczki, jakoteż kadzi i beczek składowych z zaznaczeniem, gdzie ono zwykle się znajduje i jaką każde z tych naczyń posiada pojemności.

2. Gotowe piwo wolno przechowywać, rozlewać i wydawać tylko w pomieszczeniach, za zezwoleniem władzy skarbowej na ten cel przeznaczonych.

Przemiar naczyń.

Art. 17. Zgłoszone naczynia należy urzędownie wymierzyć oraz oznaczyć. Przedsiębiorca browaru obowiązany jest uwidocznić na nich numer i pojemność i utrzymywać to oznaczenie w dobrym stanie.

Doniesienie o zmianach.

Art. 18. W razie urządzenia nowych lub zmiany zgłoszonych pomieszczeń, sprawienia nowych albo też usunięcia, zmiany lub przestawienia starych naczyń do innych pomieszczeń — winien przedsiębiorca browaru donieść o tem władzy skarbowej w ciągu najbliższych trzech dni.

Wyłączenie z użycia przyrządów do wyrobu piwa.

Art. 19. Przyrządy, służące bezpośrednio do wyrobu piwa, mogą na czas, przez który się ich nie używa lub używać nie wolno, wyłączone z użycia w sposób, określony w rozporządzeniu Ministra Skarbu.

Zgłoszenie warek.

Art. 20. 1. Przedsiębiorcy browarów winni zgłaszać na piśmie w 2 egzemplarzach właściwemu urzędowi skarbowemu jakość i ilość surowców (art. 12), przeznaczonych do każdej warki, dzień i godzinę zacierania i ukończenia warki, jakoteż ilość brzeczki piwnej i gatunek piwa, jakie z surowców tych wyrobić zamierzają.

Zgłoszenia te można wnosić i zgóry na dłuższy czasokres.

2. Powyższe zgłoszenia należy wnieść w takim terminie, aby organa skarbowe mogły na czas przybyć przy rozpoczęciu zacieru.

3. Zmiany zgłoszenia dozwolone są tylko w terminach, wyznaczonych na zgłoszenie. Zmiany przypadkowe, a nie przewidziane w wykonaniu warki, winny być niezwłocznie zaznaczone w książce warek.

4. Zacieranie może się odbywać tylko w dniach powszednich, w miesiącach od października włącznie do marca, w czasie od 6 godziny rano do 10 wieczór, w innych zaś miesiącach od 4 godziny rano do 10 wieczór. Władza skarbowa może w miarę faktycznej potrzeby zezwolić w tym względzie na wyjątki. Zezwolenia odmówić nie wolno, jeżeli w browarze warki odbywają się bezpośrednio jedna po drugiej. Jako koniec zacierania uważa się chwilę, gdy zaczyna się brzeczkę spuszczać do kotła, gdzie ma się ją gotować.

5. Z reguły nalenży zacierać cały słód naraz. Jeżeli jednak browar chce zacierać słód częściami, winien zgłosić to zgóry i podać w zgłoszeniu, w ilu częściach będzie robił zacier i ile słodu użyje do każdego częściowego zacieru.

6. Sporządzona podstawowa brzeczka piwna może przekraczać ilość zgłoszoną najwyżej o 7%.

Wyrabianie piwa z cukru.

Art. 21. Kto chce używać cukru do wyrobu piwa górnej fermentacji, winien oprócz zgłaszania każdej warki zosobna (art. 20) donieść o tem władzy skarbowej na piśmie w dwóch egzemplarzach, przynajmniej na 3 dni przed pierwszą warką piwa z użyciem cukru. W doniesieniach należy pisać sposób użycia cukru do wyrobu piwa, a w szczególności podać chwilę, kiedy do każdej warki cukier będzie się dodawało.

Ilość użytego cukru należy wpisywać do książki warek.

Prowadzenie książek.

Art. 22. 1. Przedsiębiorcy browarów winni prowadzić następujące książki:

a) książkę warek;

b) książkę podatku od piwa.

2. Do książki warek zapisuje się poszczególne zaciery, ilość i rodzaj użytych do nich surowców, ilość uzyskanej brzeczki, jej zawartość ekstraktu, wreszcie ilość piwa, która przy uwzględnieniu warunków produkcji w browarze odpowiada ilości uzyskanej brzeczki.

3. Do książki podatku od piwa zapisuje się ilość i jakość piwa, co do którego powstał obowiązek uiszczenia podatku (art. 7 ust. 2), tudzież piwa, które w myśl niniejszej ustawy wolne jest od opodatkowania.

4. Obie książki należy prowadzić w sposób, wskazany w rozporządzeniu wykonawczem, starannie przechowywać w miejscu, wyznaczonem przez władzę skarbową, okazywać kontrolującym browar organom skarbowym na każde ich żądanie, zamykać w przepisanym terminie i przedkładać władzy skarbowej.

Przechowywanie, rozlewanie i wywóz gotowego piwa.

Art. 23. 1. Gotowe nieopodatkowane piwo wolno przechowywać i rozlewać do naczyń tylko w pomieszczeniach browaru, przeznaczonych na ten cel, za zezwoleniem władzy skarbowej.

2. Piwa nie wolno wydawać z browaru pierwej, póki się go nie doprowadzi w sposób, przyjęty ogólnie w technice browarnianej, do stanu, w którym nadaje się do spożycia. Przepis ten nie stosuje się do piwa, wydawanego za zezwoleniem władzy skarbowej z browaru celem dalszej przeróbki do innych browarów lub składów.

3. Zwrot piwa, będącego już w wolnym obrocie handlowym, do browaru może być dozwolony tylko pod warunkami, ustanowionemi w przepisach kontrolnych.

Naczynia transportowe.

Art. 24. 1. Piwo wolno wywozić z browaru tylko w takich beczkach, które urzędownie ocechowano i zaopatrzono numerem i znakiem cechowniczym. Na beczkach należy nadto uwidocznić w sposób wyraźny i trwały nazwę browaru, w którym piwo wyrobiono, rok cechowania beczki i jej pojemność w litrach.

2. Beczki takie stanowią przynależność przedsiębiorstwa i mogą być odstąpione innej osobie lub innemu przedsiębiorstwu tylko po usunięciu znaku cechowniczego i firmy.

Wszelkie umowy, wbrew temu przepisowi zawarte, są nieważne.

Używać beczki do nalewania piwa w celu sprzedaży może tylko to przedsiębiorstwo, do którego beczki należą i którego firmą są oznaczone.

3. Powyższe postanowienie dotyczy także flaszek i innych naczyń, na których utrwalona jest firma browaru i pojemność naczynia.

4. Jeżeli piwo ma się wywozić z browaru w innych naczyniach, należy naczynia te zgłosić przedtem u władzy skarbowej, podać ich rodzaj i pojemność i przedłożyć wzory. Na każdem naczyniu winna być podana firma i miejsce, gdzie znajduje się browar.

5. Wszelkie naczynia, używane przy wyszynku piwa, bez względu na materjał, z którego zostały sporządzone, winny być zaopatrzone w znak, określający ich pojemność. Naczynia takie mogą zawierać jedynie ilości, stanowiące dziesiętne jednostki miary (litra).

Sprawdzanie zapasów.

Art. 25. 1. W browarze przeprowadzać się będzie w sposób, podany w rozporządzeniu Ministra Skarbu, badanie zapasów piwa. Za braki piwa, które się przytem okażą w porównaniu z prowadzonemi w browarze książkami, należy uiścić podatek, o ile nie udowodni się, że powstały z przyczyn, które nie uzasadniają żądania podatku.

2. Dla każdego browaru ustala się corocznie norma dopuszczalnych zaników w granicach od 10—20%, licząc od ilości brzeczki gorącej. Sposób określenia zaników wskaże rozporządzenie wykonawcze.

Wyszynk piwa w browarze.

Art. 26. W browarze, w którym odbywa się wyszynk piwa, albo też handel obcem piwem, może Minister Skarbu zaprowadzić kontrolę na podstawie osobnych przepisów.

Nadzór skarbowy.

Art. 27. 1. Browary i połączone z nimi wyszynki piwa podlegają kontroli skarbowej.

2. Przy wykonywaniu nadzoru nad wyrobem i sprzedażą piwa obowiązują przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5, poz. 37).

III. POSTANOWIENIA KARNE.

Defraudacje podatkowe.

Art. 28. 1. Kto do ustawowego obowiązku płacenia podatku od piwa świadomie się uchyla, lub nieuzasadnione korzyści skutkiem uchylenia się od tego obowiązku dla siebie podstępnie wyłudza, staje się winnym defraudacji podatkowej

i ulegnie grzywnie w wysokości pięcio-do dziesięciokrotnej kwoty podatku, o który Skarb Państwa został poszkodowany.

2. Usiłowanie podlega karze na równi z dokonaniem czynu karygodnego.

3. Współwinni podlegają karze jako uczestnicy przestępstwa.

Art. 29. Przestępstwo, wymienione w art. 28, zachodzi mianowicie:

a) jeżeli rozpoczyna się wyrób piwa bez przepisanego w art. 16 zgłoszenia;

b) jeżeli nie prowadzi się przepisanych w art. 22 książek lub prowadzi się je świadomie niezgodnie z prawdą;

c) jeżeli się piwo bezprawnie lub bez obowiązkowego zapisania do książek z browaru usuwa;

d) jeżeli się piwem, pozostającem pod kontrolą skarbową, bezprawnie rozporządza.

Art. 30. Karę, przewidzianą w art. 28, stosuje się również:

a) jeżeli ilość sporządzonej brzeczki gorącej przekracza więcej, niż o 7% ilość zgłoszonej brzeczki (art. 20 ust. 6) i jeżeli to przekroczenie nie zostało zapisane w księdze warek w myśl art. 22;

b) jeżeli do piwa lub brzeczki wbrew zakazowi z art. 12 ust. 6 dolano wody;

c) jeżeli wyrobiony gatunek piwa nie jest zgodny ze zgłoszeniem;

d) jeżeli gotowe nieopodatkowane piwo przelano w browarze do naczyń i złożono na skład w innych pomieszczeniach, niż te, które za zezwoleniem władzy skarbowej na ten cel przeznaczono (art. 23 ust. 1);

e) jeżeli wywozi się z browaru piwo w beczkach lub naczyniach, które nie odpowiadają przepisom, zawartym w art. 24;

f) jeżeli postąpi się wbrew przepisom, wydanym dla kontroli połączonego z browarem wyszynku albo handlu piwem.

Używanie i przechowanie niedozwolonych surowców.

Art. 31. Kto umyślnie lub z niedbalstwa używa do wyrobu piwa innych surowców, niż dozwolonych w art. 12, lub dodaje je do gotowego piwa, karany będzie, o ile według innych ustaw nie przypada za to cięższa kara, grzywną w wysokości 200 do 20.000 zł. W ten sam sposób karany będzie, kto niedozwolone surowce i dodatki przechowuje w pomieszczeniach, znajdujących się pod nadzorem skarbowym, o ile nie udowodni, że materjały te są przeznaczone do innych celów, a nie do wyrobu piwa.

Drobniejsze przekroczenia.

Art. 32. 1. Wszelkie inne przekroczenia niniejszej ustawy, jakoteż wydanych na jej podstawie należycie ogłoszonych lub przedsiębiorstwu osobno do wiadomości podanych przepisów i zarządzeń wykonawczych — ulegną karze od 5 do 500 zł., o ile według innych ustaw nie przypada za nie kara cięższa. Karę porządkową w powyższej wysokości należy orzec także i wówczas, jeżeli w wypadkach przestępstw z art. 28 i 30 przeprowadzone dochodzenie wykazało, że winny nie działał w zamiarze uchylenia się od obowiązku płacenia podatku od piwa lub wyłudzenia dla siebie korzyści ze szkodą Skarbu Państwa.

2. Karę można podwyższyć do 1000 zł., jeżeli wskutek popełnienia przekroczenia udaremnione zostało z umysłu lub przez niedbałość przeprowadzenie przepisanej urzędowej czynności.

Orzekanie o należności i wysokości podatku, tudzież kar za przestępstwa.

Odwołania.

Art. 33. 1. Prawo orzekania o należności i wysokości podatku, jakoteż orzekania kar za przekroczenia niniejszej ustawy i wydanych na jej podstawie przepisów i zarządzeń, przysługuje władzom skarbowym.

2. Od orzeczenia karnego władzy niższej można wnieść odwołanie do władzy wyższej w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, na ręce władzy, która wydała orzeczenie, bądź też wnieść żądanie rozpatrzenia sprawy przez sąd.

3. W wypadkach wniesienia odwołania do wyższej władzy skarbowej ma miejsce zwykły tok instancji.

4. W drugim wypadku właściwy sąd przeprowadza postępowanie tak, jakby orzeczenia karno-skarbowego nie wydano.

5. Obwiniony, który wybierze drogę odwołania do władz skarbowych, traci drogę odwołania się do sądu.

IV. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

Art. 34. 1. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r.

4. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy gaśnie moc obowiązująca wszystkich przepisów o opodatkowaniu piwa, które istniały do tego czasu na obszarze, na którym niniejsza ustawa uzyskuje moc prawną.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. Nr. 65 z dn. 29 lipca 1924 r., poz. 635).

467.

Obwieszczenie.

Rozporządzeniem z dnia 30.VI L. 7149 zezwoliło Ministerstwo Skarbu Towarzystwu Zjednoczonego Handlu i Przemysłu „A. Jaroszewicz i M. Malinowski“ Oddział w Grodnie na otwarcie prywatnego wolnego składu cukru w Grodnie przy ul. Horodniczańskiej L. 26.

Kontrolę skarbową nad tym składem wykonuje Urząd skarbowy Akcyz i Monopolów w Grodnie.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

468.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 lipca 1924 r.

w sprawie uiszczania cła w monecie złotej.

Na zasadzie artykułu 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 roku o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 24 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wpłacaniu cła mogą być obce monety złote, wymienione w poniższej tabeli, przyjmowane według wartości w tejże tabeli ustanowionej.

Nazwa państwa	Nazwa monety złotej		Waga monety w gramach	Wartość za jedną sztukę w złotych
Francja	100	Franków,	32,26	100
Belgja	„	względnie	„	„
Włochy	„		„	„
Szwajcarja	50	lirów, lewów,	16,13	50
Bułgarja	20		6,45	20
Rumunja	20	drachm,	6,45	20
Grecja	10	lei, dinarów,	3,23	10
Serbja	10		3,23	10
Hiszpanja	5	pezetów,	1,61	5
Niemcy	20	marek	7,96	24,70
	10	„	3,98	12,35
	5	„	1,99	6,18
Austro-Węgry	20	koron	6,775	21,00
	10	„	3,387	10,50
	4	dukaty	13,96	47,42
	1	„	3,49	11,85
	8	guldenów	6,45	20,00
	4	„	3,23	10,00
Rosja	15	rubli	12,90	40,00
	10	„	8,60	26,67
	7,5	„	6,45	20,00
	5	„	4,30	13,34
Wielka Bytanja	5	f. szt. (5 Soverej.)	39,94	126,16
	2	„ 2 „	15,98	50,46
	1	„ 1 „	7,99	25,23
	0,5	„ 0,5 „	3,99	12,62
	1	Guinea	8,39	26,45
Stany Zjednoczone Ameryki Północnej	20	dolarów	33,43	103,74
	10	„	16,72	51,87
	5	„	8,36	25,94
	2,5	„	4,18	12,97
	1	„	1,67	5,19
Holandja	10	guldenów	6,72	20,99
Danja	20	koron	8,96	27,60
Szwecja	10	„	4,48	13,83
Norwegja	5	„	2,24	6,92
Portugalja	1	corea (10 milr.)	17,74	56,07
	0,5	„ 5 „	8,87	28,04
	1/5	„ 2 „	3,55	11,22
	1/10	„ 1 „	1,77	5,61
Turcja	500	piastr. (5 funt.)	36,08	111,15
	250	„	18,04	55,58
	100	„	7,21	22,25
	50	„	3,60	11,12
	25	„	1,80	5,56

§ 2. Monety złote winny mieć wagę normalną, monety stare, nadpiłowane, obcięte i t. p. są wykluczone od przyjęcia.

§ 3. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, opłacających cło wyłącznie w monecie złotej (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 954), rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 21 grudnia 1923 roku w przedmiocie zmiany. §§ 2 i 3 rozporządzenia wpierw powołanego (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1125), tudzież rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 12 lutego 1924 r. w przedmiocie częściowej zmiany § 1 rozporządzenia wpierw powołanego (Dz. U. R. P. Nr. 15 poz. 147) uchyla się.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 13 lipca 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 12.VII 1924 r. Nr. 59, poz. 598).

469.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 11 lipca 1924 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dn. 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady

Ministrów z dn. 26 maja 1919 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. Poniżej wyszczególnione towary opłacają cło ulgowe, wysokość którego w stosunku do cła normalnego, podanego w taryfie celnej z dn. 26 czerwca 1924 r., wynosi odpowiedni procent, uwidoczniony w poniższej tabeli:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w % cła normalnego
Ex 3 p. 1, lit. a	Mąka żytnia	60
Ex 3 p. 1, lit. b	Mąka pszenna	80
19	Wszystkie towary, wymienione w tej pozycji	80
Ex 21 p. 1	Tytoń w liściach i wiązkach z łodygami lub bez; łodygi tytoniowe, odpadki i miał	10
Ex 24 p. 7,	Mleko zgęszczone, mączka mleczna z cukrem i bez łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	10
Ex 27 p. 2	Ekstrakty, esencje i etery owocowe z domieszką alkoholu w opakowaniach wszelkiego rodzaju łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	80
Ex 34 p. 1	Mięso świeże, solone i mrożone	bez cła
Ex 40 p. 3, lit. a	Buhaje, woły	80
Ex 41 p. 3	Kości poddane działaniu kwasu siarkowego; użyźniające komposty i pudrety	bez cła
Ex 41 p. 4	Kości palone, mąka, śrut, popiół i węgiel z kości	bez cła
Ex 51 p. 1, lit. a	Tłuszcze zwierzęce surowe, przetopione; tłuszcz kostny; surowy tłuszcz z wełny	80
Ex 51 p. 1, lit. b	Tłuszcze zwierzęce odsączone, przerobione, oleomargaryna, premier jus; również tłuszcze odpadkowe, oprócz osobno wymienionych	20
Ex 51 p. 5	Spermacet, palmityna i stearyna	80
Ex 51 p. 6, lit. a	Oleje pochodzenia zwierzęcego oprócz osobno wymienionych	80
Ex 51 p. 6, lit. b	Tran rybi oczyszczony	80
Ex 51 p. 6, lit. c	Margaryna i sztuczne masła jadalne	60
Ex 52 p. 1	Wosk pszczelny	80
Ex 52 p. 7	Wosk bitumiczny z węgla brunatnego	40
Ex 57 pp. 1 i 2	Wszelkie obuwie wymienione w pp. 1 i 2 tej pozycji (57)	60
Ex 57 p. 3 Uwaga 1	Skóry skrojone lub zszyte (cholewki, wierzchy) na obuwie wymienione w pp. 1 i 2 tej pozycji	80
Ex 57 p. 3 Uwaga 2	Części obuwia wysztancowane lub wykrojone ze skór twardych, jako to: podeszwy, branzle, obcasy, zakładki, noski, glanki	80
Ex 57 p. 5, lit. b	Bicze tkackie	10
Ex 57 p. 5, lit. b	Skórzane wyroby „frottoirs“ — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 60 p. 1	Płyty i kostki z kory drzewa korkowego	80
Ex 65 p. 3	Gips rodzimy i alabaster w kawałkach niepalonych	10
Ex 66 p. 2, lit. b i c	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 66 p. 3, lit. a	Kamienie budowlane, oprócz osobno wymienionych: nieobrobione lub zgruba obtłuczone w kształcie brył i płyt bez obrobienia powierzchni (obciosania, opiłowania)	80
Ex 66 p. 3, lit. b	Kamienie, bryły i płyty, grubości powyżej 15 cm., opiłowane lub obciosane w całości lub tylko częściowo; stopnie na schody, płyty na chodniki i bortnice przy chodnikach	80
Ex 66 p. 3, lit. c	Płyty do 15 cm. grubości (włącznie) z powierzchniami opiłowanemi lub obciosanemi	80
Ex 66 p. 4, lit. a i b	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 66 p. 6	Płyty łupkowe piłowane, również szlifowane oprócz wyrobów z łupku	10
Ex 66 p. 8	Płyty łupkowe, łupane, nieobrobione	10
Ex 66 p. 9	Kamienie litograficzne	80
Ex 66 p. 11	Kamienie młyńskie, gotowe, złożone z oddzielnych sztuk kamienia naturalnego (kwarcu i krzemu)	80
Ex 66 p. 13, lit. b	Mika w arkuszach prostokątnej lub innej prawidłowej formy; mika w proszku	80
Ex 68 p. 3	Celuloid wszelkiego koloru w nieobrobionych kawałkach, arkuszach, płytach, rurach, sztabach, chociażby szlifowanych lub polerowanych	80
Ex 68 p. 5	Galalit, bakelit, juwelit, rezynit i t. p.	80

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w % cła normalnego
Ex 71 p. 2	Cały punkt według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 71 p. 2	Grafit mielony	40
Ex 71 p. 5, lit. b	Wyroby prasowane z węgla dla elektrotechniki jako to: świece, płytki, cylindry, węgle do elementów i t. p. o wadze sztuki powyżej 3 kg.	10
Ex 72 p. 4, a i b	Cegły i płyty z gliny szamotowej prostokątne i klinowe	80
Ex 72 p. 6	Cegły, kształtki i płyty z kwarcu i dynasu	10
Ex 72 p. 7	Cegły i płyty z magnezytu	10
Ex 72 p. 10	Cement szamotowy, ciasto z gliny ogniotrwałej, zaprawa szamotowa, dynasowa i ich surogaty; cement ogniowy, kraterowy i t. p.	80
Ex 73 p. 1 a i b	Rury z masy porowatej ceglanej, cementowej i t. p.; rury modelowe oraz ich części, niepolewane i polewane	80
Ex 73 p. 2	Sączki (dreny)	80
Ex 73 p. 3	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 76 p. 7 lit. a i b	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 77 p. 2 lit. b	Balony, rurki i bagietki szklane do wyrobu lampek elektrycznych	80
Ex 78 p. 2	Szyby lustrzane nieobrobione po odlaniu, t. j. niematowane, nieszlifowane i niepolerowane opłacają cło w/g p. 1 z potrąceniem 40%.	40
81	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 82 p. 1	Żywica drzew iglastych	80
Ex 82 p. 2	Kalafonja i galipot	40
Ex 83 p. 3	Ciasto asfaltowe; asfalty topliwe sztuczne; smoła asfaltowa	80
Ex 91 p. 2	Siarka oczyszczona, kwiat siarczany	10
Ex 98 p. 4	Azotan amonu	20
Ex 98 p. 5	Siarczan amonu	10
Ex 103 p. 3	Saletra wapniowa (azotan wapnia) i azotniak (cianamid wapnia)	10
Ex 105 p. 5	Dwuwęglan sodu (bicarbonat) i potasu	10
Ex 105 p. 11	Wodorosiarczek sodu	40
Ex 108 p. 3	Siarczek węgla	10
Ex 108 p. 4	Kwas azotowy; nitrozan (mieszanina kwasu azotowego z siarkowym)	10
Ex 112 p. 9	Naftalina oczyszczona w kulkach, łuskach, tabletkach, kręgach i proszku	80

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w % cła normalnego
Ex 112 p. 10	Benzol, toluol, ksylol, antracen oczyszczone	80
Ex 112 p. 11	Oczyszczony fenol	80
Ex 112 p. 16 a i b	Według brzmienia taryfy celnej	20
Ex 112 p. 17 lit. a, b, c, d, e, f, g, h	Według brzmienia taryfy celnej	20
Ex 112 p. 25 lit. a	Nitro, oksyamino i chlorowco pochodne, oprócz osobno wymienionych	20
Ex 112 p. 25 lit. b	Leokonin, terrar, kryolit sztuczny, soda krzemowo-fluorowa (fluoro-krzemian sodu), do wyrobu naczyń emaljowanych,— za pozwoleniem Min. Skarbu	20
Ex 112 p. 25 lit. b	Fluorek sodu	10
Ex 112 p. 25 lit. c	Dekalina, tetralina (dekahydro i tetrahydro naftalina)	10
Ex 112 p. 27	Azotany toru, ceru, berylu, glinu (aluminium) i magnesu	40
Ex 115 p. 1	Eter siarczany do wyrobu sztucznego jedwabiu oraz prochu bezdymnego za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 117 p. 3	Olej słonecznikowy	40
Ex 117 p. 7 lit. a i b	Oleje roślinne osobno niewymienione (kokosowy, palmowy z nasion i rdzenia, bawełniany, soya, kukurydzowy, sezamowy i t. p.)	40
Ex 124 Uwaga	Drzewo quebrachowe, raszplowane na wiórki do przesyłki (t. zw. Lohschnitt) i mielone	40
Ex 124 p. 2 lit. a	Ekstrakt quebrachowy, suchy niesulfitowany	20
Ex 124 p. 2 lit. b	Ekstrakt quebrachowy, suchy sulfitowany (rozpuszczający się w zimnej wodzie)	40
Ex 124 p. 3 lit. a	Ekstrakty garbnikowe, oddzielnie niewymienione, suche	20
Ex 124 p. 3 lit. b	Ekstrakty garbnikowe, oddzielnie niewymienione, ciastowate	80
Ex 124 p. 3 lit. c	Ekstrakty garbnikowe, oddzielnie niewymienione, płynne	80
Ex 139 p. 2	Stopy żelazne (ferro-alliaże), jako to: ferro-aluminium, silicium, molibden, vanadium, chrom, fosfor i t. p. o zawartości powyżej 30% innych skład-	

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w % cła normalnego
	ników, prócz żelaza; surówka manganowa o zawartości manganu powyżej 15%	bez cła
Ex 139 p. 2	Stopy żelazne (ferro-alliaże), jako to: ferro-aluminium, silicium, molibden, vanadium, chrom, fosfor i t. p. o zawartości od 5 do 30% innych składników, prócz żelaza	80
Ex 140 pp. 3 i 4	Szyny żłobkowane	10
Ex 140 p. 7 i Uwaga 1	Blacha żelazna i stalowa również dekapowana, polerowana, ściemniona lub innym sposobem sztucznie oksydowana również pokryta lustrzaną warstwą tlenku grub. 0,28 m/m i mniej	20
Ex 149 p. 1 lit. a, b	Rury miedziane i ze stopów miedzi bez szwu, gołe, niepolerowane	20
Ex 149 p. 7	Oprawki (czopy, cokle) mosiężne z łebkiem porcelanowym, szklanym lub trytowym do wyrobu lampek elektrycznych	20
Ex 149 pp. 7 i 8	Dzwony kościelne z miedzi i stopów miedzi	40
Ex 150 p. 1 a, b, c, d	Elektrody magnetytowe	20
Ex 150 p. 4 lit. a, b	Walce z żelaza lanego utwardzane, nieobrobiopowierzchnią i wykońne, lub z gruba obdartą czonemi czopami i rozetami, bądź o średnicy 400 mm. i wyżej, bądź o długości 1500 mm. i wyżej	10
Ex 150 p. 4 lit. c	Niewyrabiane w kraju walce z żelaza lanego utwardzane, obrobione— za pozwoleniem Ministra Skarbu	20
Ex 152 p. 7	Rury o osi prostej wszelkiej wagi o średnicy zewnętrznej powyżej 300 mm. zaopatrzone na końcach w gwint nacięty na długości nie mniej, niż połowa zewnętrznej średnicy rury	10
Ex 152 p. 7	Takież rury o średnicy 100—300 mm.	30
Ex 152 p. 9 lit. a	Rury faliste o średnicy zewnętrznej powyżej 300 mm.	80
Ex 153 p. 1 lit. a Ex 154 p. 1, 2 i 3	Górnicze benzynowe lampki bezpieczeństwa	40
Ex 153 p. 1 lit. a Ex 154 p.p. 1, 2 i 3	Części tychże lampek—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	40
Ex 153 p. 3 lit. a, b	Okucia do dzwi i okien: wszelkie osobno niewymienione (zasuwki, zawiasy francuskie i t. p.); baskwile do okien	80
Ex 153 p. 7	Łańcuchy wszelkie z żelaza grubszego niż 6½ mm. na potrzeby wiertnictwa — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 153 p. 10	Butle żelazne i stalowe	20
Ex 155 p. 2 Uwaga 1 i Uwaga do p. 3	Drut miedziany ze stopów miedzi; skręty z drutu wszystko również cynowane	80
Ex 156 p. 2 lit. a	Gwoździe druciane oraz cięte oprócz osobno wymienionych; gwoździe z surowca kowalnego	80
Ex 156 p. 5 a, b	Liny druciane, żelazne i stalowe o grubości ½ mm. i wyżej	80
Ex 156 p. 10 c. II	Tkaniny druciane z drutu miedzianego i stopów miedzi oraz z metali i stopów, wymienionych w poz. 143 dla produkcji cementowej i papierniczej — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 156 p. 11	Niewyrabiane w kraju przewodniki izolowane, nie pokryte ołowiem — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	80
Ex 156 p. 12 lit. a	Kable elektryczne obłożone ołowiem o średnicy zewnętrznej powyżej 45 mm. i opancerzone wszelkie	40
Ex 156 p. 12 lit. b	Kable elektryczne o średnicy 45 mm. i mniej	80
Ex 158 p. 4	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 160 p. 1	Według brzmienia taryfy celnej	bez cła
Ex 160 p. 2	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 161 p. 1 lit. a, b, c, d	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 161 p. 2	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 161 p. 3 lit. a, b, c, d	Niewyrabiane w kraju narzędzia stalowe, hartowane do obrabiania — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 162 p. 1	Według brzmienia taryfy celnej	80

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w % cła normalnego
Ex 162 p. 2, 3, 4, 5, 6	Według brzmienia taryfy celnej	20
Ex 167 p. 1	Osobno niewymienione maszyny niewyrabiane w kraju — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 2	Parowozy, tendry	10
Ex 167 p. 3	Elektrowozy, wagony parowe, spalinowe i elektryczne	10
Ex 167 p. 3	Lokomotywy spalinowe—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 167 p. 3	Traktory zwykłe i gąsienicowe—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 4	Niewyrabiane w kraju kopaczki—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 6 lit. a, b, c, d, e, f	Niewyrabiane w kraju przyrządy i maszyny wym. w tym (szóstym) punkcie — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 167 p. 7 lit. a, b, c, d, e, f	Niewyrabiane w kraju maszyny parowe, silniki spalinowe następujące: żeglugowe, samochodowe i lotnicze; silniki spalinowe systemu Diesla; sprężarki (kompresory); pompy próżniowe, również do wyrobu lodu i do chłodzenia—wszystko za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 7	Sikawki pożarowe motorowe i parowe	10
Ex 167 p. 8 lit. a, b, c, d, e,	Niewyrabiane w kraju ekshaustory — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 10	Niewyrabiane w kraju lokomobile parowe — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 11 lit. a, b, c, d, e	Turbiny parowe i spalinowe	10
Ex 167 p. 12 lit. c	Niewyrabiane w kraju obrabiarki do drzewa osobno nie wymienione — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 13 lit. a, b, c, d, e, f	Niewyrabiane w kraju obrabiarki do metalu — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 pp. 14 — 22	Niewyrabiane w kraju maszyny wymienione w p. 14 — 22 (włącznie) — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 23 lit. a, b, c,	Niewyrabiane w kraju maszyny młynarskie — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 26 lit. a, b, c,	Niewyrabiane w kraju aparaty oprócz osobno wymienionych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 27 lit. c	Łożyska kulkowe bez płyt podstawowych i bez konsol	10
Ex 167 p. 28 lit. a	Osobno niewymienione niewyrabiane w kraju części maszyn i aparatów sprowadzonych osobno lub razem z maszynami — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 28 lit. b	Według brzmienia taryfy celnej — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 167 p. 28 lit. c	Noże do krajalnic buraczanych cukrowniczych	10
Ex 167 p. 31	Elektryczne: prądnice, silniki, przetwornice jednotwornikowe — wszystko o wadze powyżej 2500 kg. również transformatory o wadze powyżej 1500 kg.	10
Ex 167 p. 31	Elektryczne: prądnice, silniki, przetwornice jednotwornikowe — wszystko o wadze powyżej 300—2500 kg włącznie również transformatory o wadze 1500 kg. i mniej: maszyny elektryczne osobno niewymienione, elektromagnesy, części maszyn elektrycznych — wszystko o ile niewyrabiane w kraju — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 167 p. 34	Siewniki rzutowe, łańcuchowe, do zbóż i nasion, do nawozów sztucznych; śrutowniki kombinowane z gniotownikami	10
Ex 167 p. 34	Prasy do słomy i siana; sieczkarnie tarczowe, nożowe o szerokości gardła powyżej 310 mm.	20
Ex 167 p. 35	Komplety pługa parowego, bukowniki, siewniki kombinowane do równoczesnego wysiewu nasion i nawozów sztucznych; maszyny do czyszczenia nasion buraczanych i ko-	

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w %% cła normalnego
	niczyny na sitach lub płótnie, aparaty do ostrzenia noży do maszyn żniwnych	10
Ex 167 p. 35	Kosiarki, żniwiarki, wiązałki, aparaty żniwiarkowe do kosiarek	bez cła
Ex 167 p. 36	Pługi motorowe z silnikiem na podwoziu płużnem	10
Ex 167 p. 37	Siewniczki ręczne do warzyw; tryjery do czyszczenia nasion; opryskiwacze do dezynfekcji roślin i budynków; wirówki do mleka, pasteryzatory; inkubatory i aparaty do hodowli ptactwa	10
Ex 167 p. 37	Masielnice, wygniatarki i wszelkie niewyrabiane w kraju maszyny i aparaty osobno niewymienione— za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 167 p. 39 lit. b	Noże do sieczkarni	40
Ex 167 p. 39 lit. d	Części przyrządu żniwnego: (bagnety, stalki, nożyki i zmontowane noże czyli sztangi nożowe)	bez cła
Ex 167 p. 39 lit. e	Niewyrabiane w kraju części maszyn rolniczych, korzystających z ulg opłacają za każdorazowem pozwoleniem Ministerstwa Skarbu cło ulgowe w tej samej wysokości jak i maszyny	
Ex 169 p. 1	Wodo-paro-spirytusowo i gazomierze	20
Ex 169 p. 1	Części wodo-paro-spirytusowo i gazomierzy — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 169 p. 8 lit. c	Wstęgi kinematograficzne niewyświetlone	80
Ex 169 p. 9	Klisze fotograficzne niewyświetlone (z wyjątkiem szklanych — pozycja 77)	80
Ex 169 p. 10	Przyrządy i aparaty ortopedyczne: protezy	80
Ex 169 p. 11 lit. a, b, c, d, e, f	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 169 p. 14	Niewyrabiane w kraju przyrządy i aparaty elektryczne o wadze sztuki powyżej 150 kg. — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 169 p. 17 lit. a, b	Liczniki energji elektrycznej	10
Ex 169 p. 20 lit. c	Lampki górnicze elektryczne	40

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w %% cła normalnego
Ex 169 p. 20 lit. c	Części lampek górniczych elektrycznych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	40
Ex 173 p. 2 lit. a, b	Wozy ciężarowe na resorach	80
Ex 173 p. 2b	Przyczepy do samochodów ciężarowych przywożone razem z samochodami	40
Ex 173 p. 9	Samochody omnibusowe i sanitarne	80
Ex 173 p. 10 lit. a, b	Samochody ciężarowe lub towarowe	40
Ex 173 p. 11 lit. a IV	Podwozia samochodów ciężarowych ważące (podwozie) 2000 kg. i wyżej	10
Ex 173 p. 14	Samoloty	80
Ex 174 p. 1 lit. a	Według brzmienia taryfy celnej	10
Ex 174 p. 1 lit. b, c, d	Według brzmienia taryfy celnej (oprócz cystern)	80
Ex 174 p. 1 lit. b	Cysterny kolejowe	10
Ex 174 p. 4	Wagony towarowe wąskotorowych kolejek	80
Ex 175 p. 1 lit. a	Według brzmienia taryfy celnej	10
Ex 175 p. 1 lit. b	Według brzmienia taryfy celnej	20
Ex 175 p. 2	Według brzmienia taryfy celnej	40
Ex 175 p. 3	Statki drewniane	10
Ex 176 p. 2 lit. a, b	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 176 p. 4 lit. a, b	Niebielona masa papierowa przyrządzona chemicznie z drzewa, słomy, szmat i t. p.	80
Ex 177 p. 5 lit. a, b	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 177 p. 6 lit. a i b i p. 11 lit. a	Papier wymieniony w pozycji 177 pp. 6 a i b i 11 a, dla instytucji społecznych lub rządowych o charakterze naukowo wydawniczym — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 181 pp. 2, 3, 4	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 182 p. 1, lit. a, b	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 182 p. 3 lit. a, b	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 183 pp. 1, 2, 3, 5, 6 lit. a, b, c, p. 7	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 183 p. 4	Według brzmienia taryfy celnej	20
Ex 183 p. 6	Przędza wszelka nitkowana z dwóch lub więcej nici pojedyńczych numerów (oprócz wymienio-	

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Ulgowe cło w % cła normalnego
	nych w p. 5) do wyrobu sieci rybackich—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 183 p. 6 lit. d	Według brzmienia taryfy celnej	40
Ex 184 pp. 1 i 2	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 184 p. 2	Przędza nitkowana z dwu lub więcej nici pojedyńczych numerów w kłębkach lub na szpulkach łącznie z wagą tychże do wyrobu sieci rybackich—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 185 p. 1, 2, 3, 4	Cała pozycja według brzmienia taryfy celnej oprócz p. 5	80
Ex 186	Cała pozycja według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 187 pp. 1 i 2	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 187 pp. 1 i 2	Płótno bawełniane do wyrobu opon samochodowych — za pozwoleniem Ministerstw Skarbu	40
Ex 188 pp. 1 i 2	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 187 pp. 2 i 3 i 188 pp. 2 i 3	Tkanina bawełniana (cambric) do wyrobu haftów — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
Ex 190 pp. 1 i 2	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 190 p. 1	Szpagat i sznurki do wyrobu sieci rybackich — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
Ex 190 p. 3	Sieci rybackie wszelkie, nawet bawełniane	10
Ex 192 pp. 2 i 3	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 194 p. 1	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 194 p. 3	Płótno żaglowe do wyrobu pasów transmisyjnych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	40
Ex 198 p. 2	Wojłok prasowany i nasiąknięty klejem w taflach grubości 3—15 mm. do wyrobu przybitek myśliwskich — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
199	Cała pozycja według brzmienia taryfy celnej	80
200	Cała pozycja według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 205 pp. 3, 4 i uwaga do pp. 3 i 4	Według brzmienia taryfy celnej	80
Ex 209 p. 1 lit. a	Bielizna wykończona i niewykończona: zwykła, wykonana z materjałów, objętych poz. poz. 187 pp. 1 i 2 i 188 pp. 1 i 2 — według podstawowego materjału z dodatkiem 10%	
Ex 209 p. 2	Odzież męska — według podstawowego materjału z dodatkiem 10%	
217	Cała pozycja według brzmienia taryfy celnej, oprócz lontów smołowych niegutaperkowanych	80
Ex 217 p. 1	Proch czarny do wyrobu lontów—za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20

§ 2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może z ważnych względów gospodarczych zniżać cło do wysokości 10% cła normalnego na instalacje fabryczne, jeżeli stanowią one używane urządzenia fabryk, nabywanych i przenoszonych jako całość, lub jako kompletne oddziały, do polskiego obszaru celnego.

§ 3. Ulgi, uwarunkowane pozwoleniem Ministerstwa Skarbu, mogą być udzielane na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu po wypełnieniu przez petentów warunków, określonych w obwieszczeniu Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 4. Termin ważności pozwoleń Ministerstwa Skarbu, wydanych na zasadzie §§ 2, 3, 4 i 5 rozporządzenia z dnia 23 maja 1924 r. o ulgach celnych przedłuża się na miesiąc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia (t. j. do dnia 12 sierpnia 1924 r. włącznie).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 13 lipca 1924 r. i będzie obowiązywać do dnia 15 października (włącznie) 1924 r.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą:

1) rozporządzenie z dnia 23 maja 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 482).

2) rozporządzenie z dnia 28 czerwca 1924 r. w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 23 maja 1924 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 589).

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Józef Kiedroń.*

470.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 28 czerwca 1924 r.

w sprawie zmiany brzmienia punktów 1 i 2 artykułu 10 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Punkty 1 i 2 artykułu 10 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) otrzymują następujące brzmienie:

p. 1.

a) przedmioty, przeznaczone do bezpośredniego użytku zwierzchników państw obcych oraz ich otoczenia, podczas ich pobytu na polskim obszarze celnym.

Zwierzchnicy ci wraz z otoczeniem wolni są również od rewizji celnej;

b) urządzenie domowe personelu uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misji zagranicznych, sprowadzane w przeciągu 6 miesięcy od dnia akredytowania, względnie przeniesienia do polskiego obszaru celnego.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, może w wypadkach zasługujących na uwzględnienie termin ten przedłużyć do jednego roku;

c) urządzenie domowe personelu obcych konsulatów, mianowanego z grona urzędników państw zagranicznych, sprowadzone w przeciągu trzech miesięcy od dnia przybycia personelu do polskiego obszaru celnego;

d) przesyłki wszelkiego rodzaju, przeznaczone do osobistego użytku osób wymienionych w punkcie b, do łącznej wysokości w przeciągu roku kalendarzowego, niżej wymienionych kwot:

dla ambasadora do 6000 zł.;

dla posła nadzwyczajnego i ministra pełnomocnego do 4000 zł.;

dla ministra rezydenta, chargé d'affaires, oraz osób o równorządnym charakterze dyplomatycznym do 3000 zł.;

radcom ambasad i legacji, sekretarzom I, II i III klasy, oraz attachés wojskowym i morskim przy poselstwach i misjach do 2000 zł.;

innym stałym urzędnikom przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz zagranicznych misji, o ile są obywatelami lub poddanymi państw obcych do 500 zł.;

e) wymienionych ulg celnych udzielać się będzie w stosunkach z temi państwami, które przestrzegają zasady wzajemności.

Uwaga: Niezależnie od wyżej oznaczonych ulg w opłacie należności celnych zwalnia się od rewizji celnej następujące przesyłki:

1) przesyłki, wymienione w punkcie b;

2) bagaże, należące do osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne, przybywające wraz z niemi do polskiego obszaru celnego;

3) przesyłki urzędowe adresowane do przedstawicielstw i misji dyplomatycznych oraz konsulatów, o ile noszą urzędową pieczęć Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa obcego, również pieczęć misji zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa obcego.

p. 2.

Przedmioty, przeznaczone wyłącznie do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misji zagranicznych, oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. Nr. 60 z dn. 15 lipca 1924 r. poz. 608).

471.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 28 czerwca 1924 r.

w sprawie uzupełnienia art. 2 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuł 2 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) uzupełnia się przez dodanie nowego (drugiego) ustępu następującej treści:

„Wymierzone cło winno być uiszczone przed wydaniem towaru do wewnętrznego obrotu. Towar, od którego cło nie zostało w przepisanym terminie uiszczone, winien być sprzedany z urzędu w drodze publicznej licytacji, która odbywa się wzwyż od sum ciążących na nim należności celnych i kolejowych.

Uzyskana ze sprzedaży gotówka, po potrąceniu ciążących na towarze należności celnych i kolejowych, przypada na rzecz strony.

W razie nieuzyskania w drodze dwukrotnej licytacji sumy wywoławczej, towar przechodzi

na rzecz Skarbu Państwa i podlega na podstawie orzeczenia władzy celnej zniszczeniu.

Władza celna może w poszczególnych wypadkach orzec zamiast zniszczenia przekazanie towaru do bezpośredniego spożycia lub zużycia instytucjom o charakterze społecznym lub filantropijnym".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

(Dz. U. R. P. z dn. 21.VII.1924 Nr. 63 poz. 618).

472

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lipca 1924 r.

o opłatach wywozowych od jęczmienia i słodu.

Na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) Ministerstwo Skarbu w powołaniu się na Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 30 kwietnia 1924 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu jęczmienia i słodu (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 446) podaje do wiadomości, iż opłaty wywozowe od jęczmienia pobierane będą w wysokości 15 zł. od tonny, natomiast pobieranie opłat wywozowych od słodu zawiesza się.

Powyższe wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(„Monitor Polski" Nr. 161 z dn. 16 lipca 1924 r., poz. 498).

473.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 lipca 1924 r.

o opłatach wywozowych od drzewa.

Na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) Ministerstwo Skarbu w powołaniu się na Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 16 maja 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu drzewa iglastego nieobrobionego i osiki nieobrobionej (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 381) w brzmieniu Rozporządzenia z dnia 2 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 970) podaje się do wiadomości, że pobieranie opłat wywozowych od słupów telegraficznych, drzewa kopalnianego i papierówki (za wyjątkiem osikowej) zawiesza się.

Pozostają natomiast bez zmiany opłaty wywozowe od budulca iglastego — 2½ szylinga od metra sześciennego, od drzewa liściastego nieobrobionego (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 800) — 5 szylingów od metra³, od osiki nieobrobionej (również od papierówki osikowej) — 10 szylingów od metra³, od bali i desek osikowych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 190) — 10 szylingów od metra³.

Powyższe wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(„Monitor Polski" Nr. 161 z dn. 16 lipca 1924 r., poz. 499).

474.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W wykonaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 stycznia 1924 r., ogłoszonego w „Monitorze Polskim" Nr. 2, poz. 7, o pobieraniu cła w monecie złotej od przesyłek pocztowych, władze pocztowe wydały w porozumieniu z władzami skarbowemi zarządzenie, iż adresanci przesyłek pocztowych, od których wymierzono cło w monecie złotej, w razie niemożności jawienia się osobiście w urzędzie celnym, celem uiszczenia cła w złocie, mogą upoważnić inną osobę, względnie także właściwy urząd pocztowy w siedzibie urzędu celnego do interwenjowania w ich imieniu przy odprawie celnej i uiszczenia cła. Jeśli chodzi o interwencję urzędu pocztowego, ma adresat przesłać listem wartościowym wraz z pisemnem upoważnieniem należną na uiszczenie cła kwotą w złocie do urzędu pocztowego. Wysokość kwoty potrzebnej do uiszczenia cła podaje urząd pocztowy w zawiadomieniu. Po uiszczeniu należności celnych, urząd pocztowy zwraca ew. resztę, przypadającą z obrachunku cła w monecie złotej adresatowi przekazem w walucie krajowej na miejsce przeznaczenia i przesyłkę odsyła do wydania adresatowi.

(„Monitor Polski" Nr. 166 z dn. 22.VII. 1924 r.).

475.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Wobec włączenia obszaru dworskiego Wirek, powiatu Katowickiego, do gminy wiejskiej Nowa Wieś tegoż powiatu uruchomiona w Wirku ekspozytura urzędu celnego w Chebziu otrzymała nazwę ekspozytury celnej w Nowej Wsi.

Dyrektor Departamentu Ceł.
(—) *Dzierzgowski.*

476.

OKÓLNIK Nr. DC/5417/II/24.

z dnia 23 lipca 1924 r.

w sprawie zmiany brzmienia punktu 4-go okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 24 lipca 1922 r. L. DC/1496/II/22, o dokumentach dla odpraw celnych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł oraz Urzędów Celnych.

Punkt czwarty okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 24 lipca 1922 r. L. DC/1496/II/22 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 314 z 1922 r.) o dokumentach dla odpraw celnych otrzymuje następujące brzmienie:

4) Dokumenty dla odpraw celnych, wystawione przez składy, znajdujące się w wolnej strefie W. M. Gdańska winny być poświadczone przez odnośny gdański urząd celny. Poświadczenie takie może być uskutecznione jedynie w tych wypadkach, gdy w chwili przedstawienia urzędowi celnemu do poświadczenia dokumentów wymienione w nich towary znajdują się faktycznie w składzie celnym na obszarze wolnej strefy W. M. Gdańska.

Ustala się następujący sposób poświadczenia: Urząd Celny ...... stwierdza, że dokument niniejszy jest wystawiony przez firmę .... posiadającą skład celny w wolnej strefie W. M. Gdańska i że wymieniony (e) w tym dokumencie towar (y) znajduje się w chwili obecnej we wspomnianym wyżej składzie.

Za Ministra Skarbu.
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

477.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Na obszarze administracyjnym Lwowskiej Dyrekcji Ceł został uruchomiony w Szczawnicy z dniem 1 lipca 1924 r. sezonowy urząd celny II klasy.

Warszawa, dnia 26 lipca 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy walutowe.

478.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lipca 1924 r. L: D. K. 3840/WAL.

Na podstawie art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. o systemie monetarnym (Dz. U. R. P. Nr. 7 z 1924 r., poz. 65) zarządzam co następuje:

Art. 1.

Jednostkę monetarną Rzeczypospolitej Polskiej „złoty" i ułamek jej „grosz", ustanowione art. 1 przytoczonego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, oznacza się w skróceniu małemi literami bez kropek, a mianowicie: złoty — „zł", a grosz — „gr".

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1919 r. (Dz. U. M. Skarbu Nr. 6 z 1919 r., poz. 87 i „Monitor Polski" Nr. 65 z 1919 r.).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Przepisy o instytucjach bankowych.

479.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 czerwca 1924 r.

w przedmiocie zmiany statutu Banku Gospodarstwa Krajowego.

Na mocy art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 477) zarządza się, co następuje:

§ 1. § 2 statutu Banku Gospodarstwa Krajowego, ogłoszonego jako załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 478) otrzymuje następującą treść:

„Bank jest instytucją państwową, której przysługuje osobowość prawna i uprawnienia do używania samoistnego zastępstwa prawnego. Ma prawo używania pieczęci z godłem państwowem i napisem w otoku: „Bank Gospodarstwa Krajowego".

Firma Banku będzie podpisywaną w ten sposób, że pod pieczęcią umieszczą swoje podpisy dwaj dyrektorowie, lub ich zastępcy, lub jeden z dyrektorów, względnie zastępca dyrek-

tora oraz prokurent lub też dwaj prokurenci. Za Oddziały Banku będą podpisywać: dyrektor Oddziału wraz z zastępcą lub prokurentem, lub zastępca dyrektora z prokurentem, lub też dwaj prokurenci".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 12.VII 1924 r. Nr. 59, poz. 597).

Przepisy karne.

480.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 lipca 1924 r.

w przedmiocie zmiany kompetencji izb skarbowych do zniżania i umarzania kar pieniężnych (grzywien) lub podwyżek w sprawach, tyczących się opłat stemplowych (należytości stemplowych i bezpośrednich) i podatków: giełdowego oraz spadków i darowizn.

Na zasadzie art. 13 i 15 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 391) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351) zarządza się co następuje:

§ 1. Kwotę 50 franków złotych, do której wedle paragrafu 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 18) wolno izbom skarbowym zniżyć lub umarzać na prośbę interesowanej osoby kary pieniężne (grzywny) lub podwyżki, podwyższa się na 500 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 18.VII 1924 Nr. 62, poz. 613).

Przepisy o służbie cywilnej.

481.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 czerwca 1924 r.

o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych wystarczających do osiągnięcia stanowiska w państwowej służbie cywilnej.

Na mocy art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Za zakłady naukowe wyższe w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej uważa się:

a) zakłady naukowe, objęte ustawą z dnia 13 lipca 1920 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494) tudzież te, na które w drodze późniejszych aktów ustawowych zostały rozciągnięte przepisy ustawy o szkołach akademickich,

b) seminarja duchowne djecezjalne: w Poznaniu, Pelplinie, Przemyślu (rzymsko-katol. i grecko-katol.), Stanisławowie (grecko-katol.) i Tarnowie,

c) wyższe uczelnie zagraniczne, których dyplomy i świadectwa z ukończenia w nich nauk uznane będą w przepisanym trybie (nostryfikowane) za równoważne z dyplomami i świadectwami szkół akademickich, objętych powołanemi wyżej w ustępie a) ustawami.

§ 2. Za zakłady naukowe średnie w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej uważa się:

a) państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych: ośmioklasowe szkoły średnie ogólno-kształcące, siedmioklasowe szkoły realne na terenie b. zaboru austrjackiego, seminarja duchowne prawosławne i rzymsko-katolickie z wyjątkiem wyszczególnionych w ustępie b) § 1 niniejszego rozporządzenia, seminarja nauczycielskie oraz wszelkiego rodzaju kursa uznane przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równoważne z seminarjami nauczycielskiemi, szkoły zawodowe, których kurs nauki łącznie z nauką elementarną, pobieraną w szkole powszechnej lub pobieraną częściowo w szkole powszechnej i częściowo w szkole ogólno-kształcącej trwa conajmniej lat 9, z czego w zawodowej szkole conajmniej lat 2;

b) na terenie b. zaboru austrjackiego i rosyjskiego do roku szkolnego 1918/19 włącznie, a na terenie b. zaboru pruskiego do roku szkolnego 1919/20 włącznie, tudzież na innych terenach państw zaborczych (Austrji, Niemiec i Rosji) do terminów wyżej wskazanych: państwowe i prywatne z prawami szkół państwowych gimnazja męskie i żeńskie 8-klasowe i 7-klasowe gimnazja realne, zreformowane gimnazja realne, wyższe szkoły realne i szkoły realne 7-klasowe, szkoły handlowe siedmioklasowe, szkoły zawodowe średnie, seminarja rzymsko-katolickie i prawosławne na terenie b. zaboru rosyjskiego, wreszcie tylko na terenach wchodzących obecnie w skład Państwa Polskiego: prywatne szkoły średnie ośmio i siedmioklasowe.

§ 3. Za egzaminy wystarczające przy wykształceniu wyższem uważa się uzyskanie:

a) przy studjach teologicznych: absolutorjum z całkowitego (czteroletniego) kursu nauk na jednym z wydziałów teologicznych uniwersytetów lub w seminarjach duchownych, wyszczególnionych w ust. b) § 1 niniejszego rozporządzenia,

b) przy studjach prawniczych: 1) świadectwa z trzech egzaminów rządowych: prawno-hi-

storycznego, sądowego i politycznego, złożonych przed jedną z komisji egzaminacyjnych przy uniwersytetach, 2) świadectwa z egzaminu końcowego na wydziałach prawnych uniwersytetów, 3) dyplomu magistra praw w jednym z uniwersytetów, 4) dyplomu magistra ekonomji w uniwersytecie poznańskim, 5) świadectwa z końcowego egzaminu państwowego dla absolwentów nauk prawnych uniwersytetów obcych, otrzymanego na wydziale prawa i nauk politycznych Uniwersytetu Warszawskiego lub na wydziale prawa i nauk społecznych Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie,

c) przy studjach lekarskich: 1) dyplomu lekarza w jednym z uniwersytetów, 2) dyplomu doktora wszech nauk lekarskich w jednym z uniwersytetów, 3) świadectwa z końcowego egzaminu lekarskiego, złożonego przed komisją egzaminacyjną przy Uniwersytecie Warszawskim przez absolwentów, pochodzących z ziem polskich b. cesarstwa niemieckiego, którzy studja lekarskie odbywali w uniwersytetach niemieckich, 4) świadectwa uzupełniającego egzaminu lekarskiego, złożonego przed komisją egzaminacyjną przy uniwersytecie warszawskim, 5) dyplomu lekarskiego zagranicą, uznanego w myśl rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia Publicznego z dnia 14 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 251).

d) przy studjach filozoficznych: 1) świadectwa z egzaminu naukowego na nauczyciela szkół średnich, złożonego przed jedną z państwowych komisji egzaminacyjnych, 2) dyplomu doktora filozofji w jednym z uniwersytetów,

e) przy studjach politechnicznych: 1) dyplomu inżyniera: dróg i mostów, hydrotechnika, mechanika, chemika lub mierniczego w politechnice warszawskiej lub lwowskiej, 2) dyplomu inżyniera elektryka, lub architekta dyplomowanego w politechnice warszawskiej, 3) dyplomu inżyniera elektrotechnika, inżyniera architekta lub inżyniera meljoracyjnego w politechnice lwowskiej,

f) przy studjach górniczych i hutniczych: dyplomu inżyniera hutnika lub górnika w Akademji Górniczej w Krakowie,

g) przy studjach rolniczych: 1) świadectwa ukończenia czteroletniego kursu nauk na studjum rolniczem, względnie na wydziale rolniczym uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, 2) dyplomu inżyniera rolnika w politechnice Lwowskiej, 3) dyplomu inżyniera rolnika, leśnika lub ogrodnika w szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie,

h) przy studjach weterynaryjnych: dyplomu lekarza weterynarji w Akademji Weterynaryjnej we Lwowie,

i) przy studjach handlowych: dyplomu ukończenia wyższej szkoły Handlowej w Warszawie,

j) przy studjach farmaceutycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu magistra farmacji,

k) przy studjach dentystycznych: matury gimnazjalnej i dyplomu lekarza-dentysty w Państwowym Instytucie Dentystycznym w Warszawie,

l) świadectwa i dyplomu w jednym z wyższych zakładów naukowych, odpowiadającego warunkom, wyszczególnionym w §§ 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 183), jak również świadectwa względnie dyplomu, odpowiadającego warunkom, wyszczególnionym w ustawie z dnia 21 września 1922 roku w przedmiocie tytułu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 823), tudzież w art. 5 ustępy: a), c), d), e), f), k), ustawy z dnia 26 września 1922 r., dotyczącej kwalifikacji zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 828).

Ponadto za posiadających wystarczające egzaminy, wymagane do osiągnięcia stanowiska I kategorji w państwowej służbie cywilnej, uważa się tych z pośród czynnych w chwili wydania niniejszego rozporządzenia funkcjonarjuszów, którzy na mocy ustaw uposażeniowych z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 429 — 435) i rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 521) i z dnia 27 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 183) pobierali dodatki za studja wyższe, względnie na podstawie ustępu końcowego art. 100 ustawy z dn. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) uzyskali wyższy szczebel uposażenia.

§ 4. Za egzaminy wystarczające przy wykształceniu średniem ogólnokształcącem lub zawodowem uważa się: uzyskanie świadectwa (atestatu) dojrzałości, albo świadectwa z całkowitego ukończenia kursu nauk, uprawniającego do studjów w charakterze słuchacza (studenta) zwyczajnego w zakładach naukowych, wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia, albo też świadectwa ukończenia, względnie ostatecznego ukończenia szkoły średniej zawodowej i praktyki, o ile ta praktyka jest wymagana.

§ 5. Za wykształcenie, wystarczające do osiągnięcia stanowiska III kategorji w państwowej służbie cywilnej, uważa się ukończenie szkoły powszechnej, lub 3 klas szkoły średniej ogólno-kształcącej lub zawodowej.

§ 6. W wypadkach wątpliwych, nieobjętych postanowieniami poprzednich paragrafów rozporządzenia niniejszego, decyduje, jakiemu poziomowi wykształcenia (wyższe, średnie) odpowiada przedstawiony dowód z ukończenia szkoły lub złożenia egzaminów w kraju lub zagranicą, Rada Ministrów na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i winno być stosowane

również przy wykonaniu postanowień art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Srawiedliwości:
(—) Wł. Wyganowski.

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Maurycy Zamoyski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *Sikorski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Z. Hübner.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) *Miklaszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
i Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych:
(—) *Janicki.*

Minister Kolei Żelaznych:
(—) *Tyszka.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *L. Darowski.*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
(—) *Rybczyński.*

(Dz. U. R. P. z d. 25.VII 1924 r. Nr. 64, poz. 629).

482.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 czerwca 1924 r.

o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Na zasadzie ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędników, pozostających obecnie w państwowej służbie cywilnej w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), może właściwa władza ustalić w służbie państwowej pod warunkiem złożenia z pomyślnym wynikiem egzaminu praktycznego, przepisanego niniejszem rozporządzeniem.

§ 2. Z pośród zakwalifikowanych przez właściwą władzę do ustalenia zwolnieni sa od składania egzaminu praktycznego:

a) urzędnicy, którzy w służbie Państwa Polskiego złożyli z pomyślnym skutkiem egzamin praktyczny na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów;

b) urzędnicy IV, V i VI stopnia służbowego, którzy posiadają wykształcenie wyższe, zakończone przepisanemi egzaminami, pozostają bez przerwy przynajmniej od 2 lat, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 r., na służbie państwowej cywilnej i mają dobrą kwalifikację stwierdzoną — o ile chodzi o urzędników VI st. sł. — przez Komisję Kwalifikacyjną, o ile zaś chodzi o urzędników IV i V st. sł., przez właściwą władzę przełożoną;

c) urzędnicy IV, V i VI st. sł., którzy pozostają bez przerwy przynajmniej od lat 2-ch w państwowej służbie cywilnej, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 r. i mają przynajmniej dobrą kwalifikację, stwierdzoną w sposób, wskazany w ustępie b), a zajmując stanowiska samodzielne i kierownicze kategorji I, posiadają conajmniej ukończone ogólno-kształcące lub zawodowe wykształcenie średnie;

d) urzędnicy od IV do VIII st. sł., którzy, pozostając od lat 5-ciu w państwowej służbie cywilnej, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 r. i mają przynajmniej dobrą kwalifikację, stwierdzoną — o ile chodzi o urzędników od VI do VIII st. sł., przez Komisję Kwalifikacyjną — o ile zaś chodzi o urzędników IV i V st. sł., przez właściwą władzę przełożoną, a zajmując stanowiska I kategorji, posiadają conajmniej ukończone ogólno-kształcące lub zawodowe wykształcenie średnie;

e) wszyscy urzędnicy zajmujący stanowiska II kategorji, którzy pozostają bez przerwy od lat trzech w państwowej służbie cywilnej, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 r. i posiadają conajmniej dobrą kwalifikację;

f) wszyscy urzędnicy, zajmujący stanowiska kategorji III, o ile pozostają bez przerwy w służbie państwowej cywilnej od lat trzech, licząc wstecz od dnia 1 kwietnia 1924 r. i posiadają conajmniej dobrą kwalifikację.

W wyjątkowych wypadkach Rada Ministrów może indywidualnie na umotywowany wniosek właściwego Ministra zwolnić od obowiązku składania egzaminu niektórych urzędników, zajmujących stanowiska kategorji I i II, do których nie stosują się postanowienia punktów a) do f).

§ 3. Urzędnicy, zwolnieni od składania egzaminu na zasadzie § 2, jak również urzędnicy, którzy złożyli z pomyślnym wynikiem egzamin przepisany niniejszem rozporządzeniem, o ile mają być ustaleni w służbie na zajmowanem stanowisku, a nie posiadają poziomu wykształcenia, przepisanego w art. 11 ustawy o państwowej służbie cywilnej dla danej kategorji stanowisk, otrzymują z urzędu zwolnienie od wykazania wymaganego poziomu wykształcenia.

§ 4. Urzędnicy, niezwolnieni od egzaminu na zasadzie § 2, składają egzamin pisemny i ustny, z wyjątkiem urzędników służby rachunkowo-kasowej II kategorji i urzędników III kategorji, którzy składają egzamin tylko ustny.

Egzamin ustny winien odbyć się najpóźniej w terminie 3-dniowym po pisemnym.

W urzędach specjalnych może być zarządzony dodatkowy egzamin praktyczny.

§ 5. Egzamin pisemny polega na wypracowaniu tematów, wybranych przez Komisję egzaminacyjną na wniosek poszczególnych egzaminatorów.

Przedmiotem wypracowania ma być rozstrzygnięcie jednej lub dwóch spraw administracyjnych z działu służby egzaminowanego urzędnika na podstawie aktów oraz opracowanie sprawozdania do władz wyższych.

Przy wyborze przedmiotu winna Komisja baczyć na to, aby kandydat o średniem uzdolnieniu mógł wypracować zadanie w przeciągu 6-ciu godzin. Wypracowanie zadania nie może w żadnym razie trwać dłużej, niż 8 godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków Komisji lub innego wyznaczonego urzędnika. Kandydat winien mieć możność korzystania ze zbioru ustaw i rozporządzeń, wszelka inna pomoc, w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą, lub z innemi osobami, jest niedopuszczalne.

Kandydat po ukończeniu wypracowania przed opuszczeniem lokalu urzędowego oddaje je urzędnikowi, sprawującemu nadzór, który stwierdza na wypracowaniu czas rozpoczęcia i ukończenia wypracowania i zabezpiecza wypracowanie przez opieczętowanie.

Egzamin pisemny może się odbywać równocześnie z kilku kandydatami.

§ 6. Egzamin ustny odbywa się z każdym kandydatem z osobna i nie może trwać dłużej niż 2 godziny.

Przedmiotem egzaminu ustnego jest:

1) dla urzędników zajmujących stanowiska I kategorji: znajomość ustawy konstytucyjnej, ustrój i zakres działania władz i urzędów państwowych i samorządowych, przepisy o państwowej służbie cywilnej, ogólne zasady kancelaryjno-manipulacyjne, szczególna znajomość ustaw, przepisów i instrukcji tego działu administracji państwowej, w którym urzędnik pełni służbę.

Prócz tego winien kandydat przy egzaminie ustnym objaśnić załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

Ponadto kandydaci, którzy nie posiadają wykształcenia prawniczego, zakończonego przepisanemi egzaminami, podiegają egzaminowi z przepisów prawa cywilnego i karnego, których znajomość potrzebna jest w pełnieniu służby w dziale, gdzie są zatrudnieni.

2) Dla urzędników zajmujących stanowiska II kategorji: ogólna znajomość zasad ustawy konstytucyjnej, ustroju i zakresu działania władz i urzędów państwowych i samorządowych, przepisów o państwowej służbie cywilnej, przepisów kancelaryjno-manipulacyjnych, tudzież znajomość ustaw, przepisów i instrukcji tego działu administracji państwowej, w którym urzędnik pełni służbę.

Prócz tego winien kandydat przy egzaminie ustnym wyjaśnić załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

3) Dla urzędników zajmujących stanowiska III kategorji:

a) dla wszystkich urzędników: ogólna znajomość ustroju władz i urzędów państwowych oraz przepisów o państwowej służbie cywilnej, ponadto

b) dla urzędników kancelaryjnych dokładna znajomość przepisów kancelaryjno-manipulacyjnych, tudzież ogólna znajomość przepisów o opłatach stemplowych;

c) dla urzędników fachowych: znajomość fachowych przepisów administracyjnych tego działu, w którym kandydat pełni służbę.

Przepisy artykułu niniejszego stosują się analogicznie przy ewentualnem egzaminowaniu funkcjonarjuszów policji państwowej, straży celnej i t. p.

§ 7. Z przebiegu egzaminów winien być sporządzony protokół, do którego wpisuje się: daty odbycia egzaminu, skład Komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego, ocenę wypracowań, pytania egzaminu ustnego, ocenę poszczególnych odpowiedzi, tudzież uchwałę Komisji co do ogólnego wyniku egzaminu.

§ 8. Przy przeprowadzaniu egzaminu winna Komisja egzaminacyjua zwrócić uwagę nie tyle na teoretyczną znajomość przepisów, ile raczej na zdolność pojmowania i praktycznego zastosowania obowiązujących ustaw i przepisów.

Wynik egzaminu ocenia się według skali następującej:

1) zadawalający, jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające;

2) niezadawalający, jeżeli wiadomości kandydata nie są dostateczne.

Uchwała Komisji egzaminacyjnej zapada większością głosów.

W razie ujemnego wyniku może być w wyjątkowych wypadkach, na wniosek Komisji egzaminacyjnje, względnie na wniosek bezpośredniego przełożonego, zarządzone przez właściwą władzę naczelną, powtórzenie egzaminu.

§ 9. Na dowód złożenia egzaminu otrzymuje kandydat świadectwo, sporządzone według załączonego wzoru. Świadectwo ma być podpisane przez członkcw Komisji i zaopatrzone pieczęcią urzędu, przy którym Komisja została zorganizowana.

§ 10. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie Komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalnie djety i koszty podróży.

§ 11. Komisje egzaminacyjne ustanawia się dla urzędników, władz naczelnyh przy tych władzach, dla urzędników II i I instancji przy władzach II instancji, a w szczególności:

1) przy Urzędach Wojewódzkich i Delegacie Rządu w Wilnie dla urzędników władz i urzędów II i I instancji administracji ogólnej i urzędników innych urzędów administracyjnych I i II instancji w obrębie danego województwa, przy których nie utworzono osobnych Komisji;

2) przy Izbach Skarbowych dla wszystkich urzędników władz i urzędów I i II instancji, podległych Ministerstwu Skarbu. Utworzone przy Izbach Skarbowych Komisje egzaminacyjne dla urzędników służby rachunkowo-kasowej są czynne także dla urzędników rachunkowo-kasowych władz nieskarbowych, przyczem w składzie Komisji egzaminacyjnej w miejsce jednego z jej członków, wskazanego przez przewodniczącego Komisji, wchodzi wyższy urzędnik służby rachunkowo-kasowej odnośnego działu urzędnika państwowego, wyznaczony przez Naczelnika władzy II instancji tego działu;

3) przy Sądzie Najwyższym i Sądach Apelacyjnych dla urzędników tych sądów, przy Sądach Okręgowych — dla urzędników sądów okręgowych, sądów pokoju oraz urzędników zarządu więzień;

4) przy Kuratorjach Szkolnych dla urzędników I i II instancji podległych tym Kuratorjom;

5) przy Okręgowych Urzędach Ziemskich dla urzędników tym urzędom podległych;

6) przy Okręgowych Dyrekcjach Poczt i Telegrafów dla urzędników tych urzędów;

7) przy biurze Sejmu i Senatu dla urzędników kancelarji Sejmu i Senatu;

8) przy Okręgowych Urzędach miar — dla urzędników służby legalizacji narzędzi mierniczych;

9) przy Wyższych Urzędach górniczych — dla urzędników wyższych okręgowych urzędów górniczych;

10) przy Zarządach Okręgowych lasów państwowych — dla urzędników państwowej służby techniczno-leśnej.

§ 12. Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i dwóch egzaminatorów. Dla każdej Komisji ustanawia się zastępcę przewodniczącego i odpowiednią ilość zastępców egzaminatorów, którzy wchodzą w skład Komisji w razie nieobecności przewodniczącego, względnie egzaminatorów.

§ 13. Przewodniczących, egzaminatorów względnie ich zastępców dla Komisji egzaminacyjnych, utworzonych przy władzach naczelnych ustanawia szef danej władzy. Dla Komisji utworzonych przy władzach II instancji przewodniczących Komisji oraz ich zastępców ustanawia szef właściwej władzy naczelnej na wniosek odnośnego Naczelnika władzy II instancji, egzaminatorów zaś dla tych Komisji oraz ich zastępców ustanawia Naczelnik władzy II instancji, przy których utworzono odnośne Komisje.

§ 14. 1) Przewodniczącym Komisji egzaminacyjnej dla urzędników zajmujących stanowiska I kategorji, może być ustanowiony tylko urzędnik, posiadający ukończone wyższe wykształcenie prawnicze z przepisanemi egzaminami, jeden zaś z egzaminatorów musi posiadać ukończone wyższe wykształcenie fachowe z przepisanemi egzaminami, t. j. prawnicze, techniczne, lekarskie, weterynaryjne, agronomiczne, leśne i t. d., zależnie od tego, których działów służby urzędnicy podlegają egzaminowi w odnośnej Komisji;

2) Przewodniczącym Komisji egzaminacyjnej dla urzędników II kategorji może być ustanowiony tylko urzędnik, posiadający ukończone wyższe wykształcenie prawnicze z przepisanemi egzaminami, zaś z egzaminatorów, przynajmniej jeden, winien być dobrany z tego działu służby, w którym pełni służbę egzaminowany urzędnik.

3) Przewodniczącym Komisji dla urzędników III kategorji, może być ustanowiony urzędnik z pełnem ukończonem wyższem, względnie średniem wykształceniem, zaś egzaminatorowie, przynajmniej jeden, winni być dobrani z tego działu służby, w którym pełni służbę egzaminowany urzędnik.

4) O ile dana władza, przy której utworzoną ma być Komisja egzaminacyjna nie rozporządza odpowiednimi urzędnikami, względnie urzędnikami danych działów służby, którzy mieliby być ustanowieni egzaminatorami, może być powołany jako egzaminator do Komisji urzędnik innej władzy lub urzędu za zgodą i na wniosek Naczelnika odnośnej władzy.

5) O ile z jakichkolwiek powodów zaszłyby trudności utworzenia Komisji egzaminacyjnych przy władzach wymienionych w § 1 może właściwa władza naczelna przekazać egzaminowanie kandydata z odnośnych okręgów Komisjom egzaminacyjnym przy innych władzach II instancji tego samego działu służby.

§ 15. Termin, do którego winny być złożone przewidziane w niniejszem rozporządzeniu egzamina ustanawia się na dzień 1 lutego 1925 r. Po tym terminie może nastąpić tylko powtórzenie egzaminu.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy: § 13 rozp. Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1045), § 14 w rozporządzeniach Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13 poz. 113, 114, 115, 116) i § 18 rozp. Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 226).

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Wł. Wyganowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Maurycy Zamoyski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *Sikorski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Z. Hübner.*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) *Miklaszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
i Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych:
(—) *Janicki.*

Minister Kolei Żelaznych:
(—) *Tyszka.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *L. Darowski.*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
(—) *Rybczyński.*

Załącznik do rozp. Rady Min. z dn. 26 czerwca 1924 r. (§ 9), poz. 630.

ŚWIADECTWO.

Pan . . . .
(charakter służbowy)
. . . .
poddał się w dniach . . . .
na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. egzaminowi na stanowisko . . . kategorji służby w dziale . . . .
i złożył go z wynikiem . . . .

Warszawa, dnia . . . . 192 . r.

Pieczęć

Komisja egzaminacyjna przy . .
. . . .

Przewodniczący Komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

(Dz. U. R. P. z dn. 25 lipca 1924 r., Nr. 64, poz. 630).

483.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 czerwca 1924 r.

o ustanowieniu tabeli stanowisk w władzach i urzędach państwowych.

Na mocy art. 11 i 17 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się dla poszczególnych władz i urzędów Rzeczypospolitej załączoną tabelę (szemat), stanowisk tudzież tytułów i stopni służbowych do tych stanowisk przywiązanych.

Ustanowione w tabeli stanowiska oraz przywiązane do nich stopnie służbowe mają być nadawane przez właściwą władzę, powołaną do mianowania, na podstawie rocznego wykazu stanowisk, przewidzianego w § 2.

§ 2. Na każdy rok budżetowy Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Skarbu, uchwala dla poszczególnych władz i urzędów wykazy stanowisk. W wykazch tych winna być określona ilość stanowisk, przewidzianych na dany rok budżetowy, tudzież wskazane stopnie służbowe, w jakich stanowiska te mogą być w tym okresie obsadzane. Wykaz ten winien być nie później, jak w październiku poprzedzającego roku ogłoszony w gazecie rządowej.

Przepisy powyższe mają zastosowanie również i do biura Sejmu i Senatu z tą zmianą, iż wniosek na Radę Ministrów przedstawia Minister Skarbu po uzgodnieniu projektu wykazu z Marszałkami Sejmu i Senatu.

Postanowienia § niniejszego dotyczą również wykazu na rok 1925.

§ 3. Służbę na stanowiskach, dla których według tabeli przewidziano kilka stopni służbowych, rozpoczyna się w najniższym stopniu służbowym, z wyjątkiem wypadku kiedy urzędnik na poprzednio zajmowanem stanowisku osiągnął już stopień służbowy, przewidziany w tabeli jako najniższy dla stanowiska, na które przechodzi; w tym wypadku urzędnikowi może być nadany stopień służbowy bezpośrednio wyższy od posiadanego przez niego na poprzedniem stanowisku.

§ 4. Osiąganie na danem stanowisku, przewidzianych w rocznym wykazie (§ 2) wyższych stopni służbowych odbywa się na ogólnych zasadach, dotyczących awansów (art. 41 ustawy o służbie cywilnej) stopniowo, ze stopnia służbowego niższego na stopień bezpośrednio wyższy.

Nadawanie najwyższych stopni służbowych III, IV i V na stanowiskach: Dyrektorów Departametu, Naczelników Wydziałów, Radców Ministerjalnych oraz na stanowiskach, które wedle przewidzianych w tabeli stopni służbowych odpowiadają stanowiskom Dyrektora Departamentu, Naczelnika Wydziału i Radcy Ministerjalnego nastepować może tylko w wyjątkowych wypadkach i to pod warunkiem posiadania przez urzednika bardzo dobrej kwalifikacji, względnie aplikacji oraz przesłużenia w bezpośrednio niższym stopniu służbowym na stanowisku Dyrektora Departamentu i równorzędnych 7 lat, a na pozostałych stanowiskach 5 lat.

Wskazane wyższe stopnie służbowe na wypadek zamiaru ich nadania w danym okresie budżetowym, winny być przewidziane w rocznym wykazie stanowisk (§ 2).

§ 5. Kierownikom władz I instancji, którzy przesłużyli w najwyższym dla danego stanowiska stopniu służbowym lat 10 i wykazują dobrą kwalifikację, może właściwa władza nadać stopień służbowy bezpośrednio wyższy.

§ 6. Wyższość hierarchiczną stanowisk określa kategorja, do jakiej dane stanowisko zostało zaliczone w tabeli oraz w obrebie kategorji stopień służbowy, przywiązany według tabeli do stanowiska, wzgl. stopień średni lub niższy.

Awans na inne stanowiska może następować nie wyżej, jak do następnego stopnia służ-

bowego od zajmowanego przez urzędnika poprzednio.

§ 7. Urzędnicy, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiadają wyższe od przewidzianych w tabeli dla danego stanowiska stopnie służbowe, zatrzymują posiadane stopnie do czasu przejścia na stanowisko, do którego przywiązany ten sam lub wyższy stopień służbowy.

Postanowienie to w niczem nie narusza przysługujących władzy uprawnień z ustępu 1 art. 116 ust. o sł. cywilnej.

§ 8. Uzgodnienie dotychczas istniejącego stanu rzeczy we władzach i urzędach państwowych z niniejszym tabelą stanowisk winno nastąpić, o ile chodzi o urzędników zwolnionych od egzaminów na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64 poz. 630) nie później jak do dnia 31 stycznia 1925 r. przy równoczesnem ustaleniu tych urzędników, o ile zaś chodzi o urzędników od egzaminów nie zwolnionych uzgodnienie winno nastąpić nie później, jak do dnia 31 marca 1925 r.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy, wydane w przedmiotach unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Wł. Wyganowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *Maurycy Zamoyski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *Sikorski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Z. Hübner.*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) *Miklaszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
i Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych:
(—) *Janicki.*

Minister Kolei Żelaznych:
(—) *Tyszka.*

Minister Pracy i Opieki Społeczej:
(—) *L. Darowski.*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
(—) *Rybczyński.*

(Dz. U. R. P. z dn. 25 lipca 1924 r., Nr. 64, poz. 631).

Załącznik Nr. 6 do rozp. Rady Ministrów z d. 26 czerwca 1924 r.

6. Ministerstwo Skarbu.

Stanowisko poza kategorjami: Minister II st. sł.

I kategorja		II kategorja		III kategorja	
Stanowisko oraz tytuły do nich przywiązane	Stopień służbowy	Stanowisko oraz tytuły do nich przywiązane	Stopień służbowy	Stanowisko oraz tytuły do nich przywiązane	Stopień służbowy
Centrala:					
Podsekretarz stanu Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego	III	Naczelny rachmistrz Naczelnik centralnej księgowości Naczelnik centralnej kasy państwowej	VII-VI	Naczelnik kancelarji	VIII-VII
Dyrektor departamentu Szef sekcji Głównego Urzędu Likwidacyjnego Naczelny Dyrektor monopolu tytoniowego	IV-III	Asesor Księgowy Skarbnik centralnej kasy państwowej	VIII-VII	Intendent Adjunkt kancelaryjny	IX-VIII
Dyrektor loterji państwowej Komisarz Głównego Urzędu Likwidacyjnego (Poznań) Naczelnik wydziału Zastępca Naczelnego Dyrektora monopolu tytoniow. Sekretarz Komitetu Ekonomicznego Rady Minist. Dyrektor państwowego Urzędu Kontroli i Ubezpieczeń	VI-V-IV	Skarbnik Kontroler	IX-VIII	Rejestrator	X-IX
Inspektor ministerjalny Radca ministerjalny	VI-V	Sekretarz	X-IX	Rachmistrz	XII-XI-X
Referendarz	VIII-VII	Asystent rachunkowy	X	Kancelista	XII-XI
Władze i urzędy podległe:					
Prezes Izby Skarbowej	IV	Naczelnik wydziału rachunkowo-kasowego Dyrektor fabryki tyt. Inspektor fabryki tyt. Naczelnik wydziału kontroli Celnej	VII-VI	Naczelnik kancelarji Zarządca państwowego magazynu wyrobów tytoniowych	IX-VIII
Prezes Dyrekcji Ceł Naczelny Inspektor Ceł	V-IV "	Asesor Księgowy Inspektor kontroli skarbowej Inspektor celny Inspektor uprawy tyt. Naczelnik urzędu wykupu tytoniu Kontroler fabryki tyt. Mierniczy Naczelnik kasy skarbowej	VIII-VII	Adjunkt kancelaryjny Adjunkt celny	X-IX
Naczelnik wydziału	VI-V	Skarbnik Kontroler	IX-VIII	Rejestrator	XI-X
Radca skarbowy Inspektor ewidencyjny	VI	Sekretarz Komisarz kontroli skarbowej Rewident celny Asystent mierniczy	X-IX	Rachmistrz Sekwestrator podatkowy Poborca celny Magazynier tytoniowy	XII-XI-X
Rewizor akcyzowy Rewizor celny Inspektor skarbowy	VII-VI	Asystent rachunkowy	X	Kancelista Rewident kontroli skarbowej	XII-XI
Referendarz Inżynier mierniczy	VIII-VII				
Straż celna:					
Naczelny inspektor straży celnej	V	Starszy inspektor straży celnej	VI		
		Inspektor straży celnej Starszy komisarz	VII		
		Komisarz	VIII		
		Podkomisarz	X-IX		

Prawo ubezpieczeniowe.

484

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń podaje do wiadomości, że reskryptem L. 1799 z dnia 12 lipca r. b. zawieszono na zasadzie § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 316) działalność Wiedeńskiego Towarzystwa Ubezpieczeń w Wiedniu na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Towarzystwo może odtąd tylko inkasować składki i uskuteczniać wypłaty za umowy bieżące i nie ma prawa przyjmowania nowych ubezpieczeń oraz podwyższania sum ubezpieczenia i przedłużania terminów w umowach istniejących.

(„Monitor Polski“ Nr. 167 z dn. 23.VII. 1924 r.).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. Nr. 25271. 25-VII. 1924 r.